

Tensta konsthall

Snart nog: Konst och handling
7 februari–29 april på Tensta konsthall

Medverkande konstnärer:

Alma Heikkilä, Amol Patil, Ane Graff, Ann Lislegaard, Anne Low, Bella Rune, Christian Nyampeta, Dale Harding, Faivovich & Goldberg, Flo Kasearu, Forensic Architecture, Ingela Ihrman, Jillian Mayer, Joar Nango, Kultivator, k.ö.k., Marie Kølbæk Iversen, Matts Leiderstam, Osías Yanov, Pauline Boudry & Renate Lorenz, Sorawit Songsataya, Suki Seokyeong Kang, Taus Makhacheva, Yu Ji, Zach Blas, Zhou Tao

Utställningen **Snart nog: Konst och handling** handlar om framtider, om vår tids brännande aktualiteter och konsekvenserna av dem. Den behandlar konstens förmåga att säga något om och påverka framtiden, oavsett om konstnärerna är medvetna om det eller inte. Den här förmågan skiljer sig från etablerade sätt att förutsäga framtiden, t ex futurologi, science fiction, teknikpessimism och TED-talk-utopism. I den bemärkelsen fungerar konsten som en seismograf som på komplexa vis registrerar saker innan de märks i resten av kulturen och samhället.

En del av konstverken i utställningen ger sig i kast med framtiden direkt; andra pekar på fenomen, ämnen, färdigheter och attityder som kommer att bli viktigare så småningom. Självorganisering, solidaritetsbyggande och hantverk spelar en viss roll i utställningen. Det gör även samarbetsmetoder, forskningsbaserade praktiker, sociala medier, ny teknik, landsbygden och kosmos. Uttrycksmedel som måleri, skulptur, video, fotografi, performance och installation finns representerade i utställningen, som inte har några byggda väggar och därigenom gör det möjligt för konstverken i sig att skapa egna zoner. Och ändå kommunicerar de med varandra. Den lätt teatraliska atmosfären understryks av att strålkastare har använts i stället för lysrör. Ett antal konstverk äger rum på annat håll, till exempel på YouTube och på Tensta konsthalls curatoriska

internetplattform Space. Ett pågående para-institutionellt projekt inom ramen för Kvinnocenter i Tensta Hjulsta ingår också i utställningen. Seminarserien **Framtider** arrangeras fortlöpande på Tensta konsthall i samarbete med Institutet för Framtidsstudier under hela 2018.

Konstnärerna i **Snart nog: Konst och handling** ägnar sig åt mikrober på molekylärnivå och mikroskopisk fotografi, aktiviteter med anknytning till postfossil bränslehantering, systemproduktion med flertal arter, sophantering och dess mänskliga konsekvenser samt alternativa sätt att förhålla sig till språk, berättande, sexualitet och själva framtiden. Verken i utställningen avvisar ofta en värld indelad i hierarkier och skillnader och ger uttryck för humor, skepsis, hot, inlevelse och intensitet. En del av dem är helt enkelt besynnerliga, i ordets bästa mening. Berättelser om material, föremålens historia, markrättigheter och kollektivt minne dryftas sedda genom synlighetspolitikens glasögon. Manuella färdigheter och apparater som förstärker verkligheten, båda delar något som vi nuförtiden alltid har till hands, vävs in i projekt som handlar om olika slags översättningar, liksom förvandlingar på tvärs av och bortom motsättningen mellan manligt och kvinnligt, mellan människor och djur och växter. Den mänskliga kroppen, identitet i den digitala tidsåldern, Silicon Valley och myndigheters övervakningsmetoder behandlas också i utställningen, som belyser och ifrågasätter olika delar av The Stack, den växande världsomspännande digitala nätverksstrukturen för olika former av styrning och kontroll.

Även om vissa konstverk ger utrymme åt det triviala och det oväntade väjer de inte för det fantasifulla. Vem är det som talar? är en återkommande fråga. Vad är trovärdigt, vad är det inte? Bland huvudpersonerna finns marken och dess resurser ovan och under jord, själva ljuset, en meteorit och en verklig museichef. Även "kriminalteknisk estetik" (forensic aesthetics) finns

representerad i utställningen och utgör ett exempel på att konsten kan vara en aktiv faktor också i rättsliga situationer som domstolsprocesser. Genom olika erfarenheter och kunskaper, inte minst sådana som är specifika för ursprungsbefolkningar, återskapas det förflutna för framtida bruk på Tensta konsthall. Uppmärksamhet riktas också mot en av konstens mest uttalade förmågor: utformningen. Hur någonting tillverkas och gestaltas, och den mening som därigenom uppstår, i ett spel med opacitet och transparens som viktiga verktyg.

Om det moderna projektet kan karaktäriseras som framtidsorienterat, ofta med optimistiska övertoner, så har de senaste årtiondena varit historiecentrerade. Så till den grad att tankar på vad som ligger framför oss har klätts i det förflutnas skrud. Det är delvis fortfarande fallet. Men morgondagen är redan här, och det finns många skäl till att det är dags att ägna sig åt det som snart ska hända. Men i stället för de ekonomiserade och/eller teknologiska grepp om framtiden som nu är förhärskande vill Snart nog: Konst och handling hävda att konsten är en spekulativ form av kunskap och praktik, både konkret och abstrakt, oavsett om den är optimistisk eller pessimistisk. Konsten handlar snarare om pågående engagemang än om fullbordade projekt, mitt i det vardagliga livet och kampen för överlevnad, samtidigt som den hämtar näring ur och skapar personliga och kollektiva föreställningsvärldar.

Maria Lind

Verk i utställningen

1. Alma Heikkilä

Mikrobiota, installation 2016, bläck, växtpigment, rislim och akryl på polyester, plywood, gips, bomull

Alma Heikkilä (Pälkäne/Helsingfors) tar i sin konst en närmare titt på vårt förhållande till materien och koncentrerar sig på villkoren för både det mänskliga och det icke-mänskliga synligheten. Verket Mikrobiota är en stor, vertikal målning som står mitt i rummet. Den omges av små föremål av lera och gips, och några av dem påminner om ett nätverk av växande svampar. Den stora skalan inbjuder oss att vandra genom de abstrakta fält som alstras i avbildningen av materiella tillstånd alltifrån immig luminiscens till rymder av effektfulla ljusstrålar.

Mikrobiota återfinns i och på alla flercelliga organismer, såväl växter som djur, som hittills har studerats och bildar "mikrobsamhällen". Det är känt att de är avgörande för den immunologiska, hormonella och metaboliska homeostasen hos värdorganismen. Mänskliga mikrobiota är bland annat bakterier, svampar, arkéer och virus – alla växter och djur, från enkla livsformer till människor, lever i nära kontakt med bakteriella organismer. Biologerna har alltmer kommit att inse att mikrober är en viktig del av en organisms fenotyp - det råder enighet bland utvecklingsbiologerna om att man inte bör skilja en organisms gener från den kontext som utgörs av dess inneboende mikrober.

Heikkilä hämtar inspiration från bl a Timothy Mortons bok *Hyperobjects: Philosophy and Ecology after the End of the World*, och hennes verk behandlar människans delaktighet i den materiella omgivningen, som är hopvävd med de mänskliga och icke-mänskliga krafter som är i spel. I massmedieåldern förblir icke-visuella händelser som klimatförändringar underrepresenterade, och därför är diskussionen om synlighetens verktyg och villkoren för erkännandet

av organismernas betydelse avgörande. Heikkilä tar ofta med alla materiella agenter som medskapare i verkubrikerna (exempelvis pigment och vatten) och uppmärksammar vardagslivets metabolism, de föränderliga elementens olika tillstånd och egenskaper, varandets och blivandets sammanvävda karaktär. Genom att arbeta med förstoringar låter hon målningarna gå in i biosfären på både molekyl- och makronivå och frammanar en eterisk kvalitet som vittnar om att naturen inte är så lätt att avbilda.

Konstnären skriver: "Det här är Jag (biofilen / den flerartiga ekologiska enheten) som arbetar i ett tillstånd av fullständig sammansmältning mellan Självet och allt Liv och använder material som akryllim som är skadligt för både en Själv och Andra. Konst som tillåts använda sällsynta och dysbiotiska material? Bland materialen i vid mening finns även: ateljéttillbehör, värmeanordningar, min livsstil, sättet på vilket limmet används och penslarna tvättas. Jag reser och min konst reser. Om jag nu inte kan sluta använda akryllim i min konst, skulle jag då åtminstone varaktigt (jomennisst!) kunna sluta med andra plaster och petrokemikalier i mitt övriga liv? Kan jag i någon mån minska mitt beroende av fossila bränslen? Alltifrån de mikroskopiska mikrobiella ekosystem som bor i oss (och skapar oss) till de myriader av yttre ekosystem på makronivå som vi bebor och är beroende av (och skapar) är vi beroende av varandra och samexisterar: det finns inget "omgivande medium". Att förkasta den mänskliga existensens företrädare framför den icke-mänskliga existensen. Är detta "på modet"? Om det är det – så är det ganska coolt. De Viktigaste Frågornas oundgängliga mode. Jag vill gärna ha mer av det (´) "

Självpresentation

I mina målningar, skulpturer och installationer materialiseras föreningen av olika aspekter av människor, icke-människor och infrastrukturer som

berörs av den globala ekologiska krisens många dimensioner. Jag tog en MFA vid Konstuniversitetets Bildkonstakademi i Helsingfors 2009 och var med och grundade Mustarinda. Samarbetet med den konstnärliga forskningsgruppen Mustarinda har varit mycket fruktbart för mig som konstnär. Mustarindas målsättning är att främja ekologisk och kulturell mångfald. Vi bedriver i huvudsak våra undersökningar på vårt konst- och forskningscentrum, som ligger i en urskog i Hyrynsalmi mitt i Finland. På centret eftersträvar vi en postfossil bränsleanvändning. Under soldrivna lampors ljus har vi haft spännande diskussioner om eukaryota organismer, mycel, ekokritik, objektorienterad filosofi, postfossila världar, moderna valutor osv. med konstnärer, filosofer, biologer, politiska ekonomer och andra. Mina konstverk speglar dessa diskussioner och är alltid täta samarbeten mellan mig, verktygen och materialen. Jag har nyligen haft utställningar på Trøndelag senter for samtidskunst i Trondheim, Contemporary Art Museum of Estonia (EKKM), den 14:e måleritriennalen i Vilnius, den 11:e Gwangjubiennalen 2016, Norrköpings konstmuseum, Esbo moderna konstmuseum (EMMA) och Ama Gallery.

2. Amol Patil

Gatusopning (Sweep-Walkers), 2014, video 8:38 min

Amol Patil (Bombay) använder olika performativa strategier och intresserar sig för förhållandet mellan orenhet och renhet. Han ägnar sig åt de saker som lämnas kvar, det trasiga, det bortkastade och det smutsiga. Ibland tar de formen av föremål gjorda av damm som ställs ut i både museisamlingar och på gallerier. Andra gånger rör det sig om noggrant gjorda blyertsteckningar av enskilda föremål – ofta trasiga, på lätt gulnat papper – eller glasettsningar. Inom ramen för Snart nog: Konst och handling visar han den åtta minuter långa videon Sweep-Walkers som skildrar en grupp renhållningsarbetare i Bombay som städar en del av en gata. I snabbspolning

ses de rensa ett område på skräp, och de rör sig en aning mekaniskt som de somnat under sopandet, alltmedan stora svarta fåglar försöker hitta godbitar här och var. Renhållningsarbetarna råkar vara släktingar till konstnären, och de hör alla till Indiens "oberörbara" eller daliter, den lägsta kasten, som är utsatta för en strukturell "tyst apartheid" som dock är smärtsamt påtaglig.

Han skriver: "Hundra procent av gatsoparna som är anställda av BMC (Bombay Municipal Corporation) kommer från den lägsta kasten. Deras arbete begränsar sig inte bara till att sopa gatorna, utan de sätts också att städa upp trånga utrymmen mellan byggnader som ibland är öppna avlopp fulla av skräp som hopats där sedan flera månader tillbaka. Gatusopning går som många andra statliga jobb i arv, och därför får unga män och kvinnor den här uppgift. Lönen är anständig. Det främsta problemet är att det är hälsofarligt på grund av dålig hygien och stor olycksrisk. När saker kastats från byggnaderna ned i de trånga gränderna har det faktiskt hänt att syra råkat slängas på dessa arbetare med brännskador i ansiktet och på armarna som följd. Redan i unga år börjar männen dricka regelbundet även på arbetstid för att stå ut med stanken och förruttnelsen i avloppen. Många ungdomar drar sig tillbaka efter bara fem sex års arbete eftersom de drabbas av smittsamma sjukdomar."

Självpresentation

Jag tror att det är av största vikt för samhällets och konstens identitet att de nya sätten att dela kunskaper och erfarenheter kopplas ihop med den omgivande miljön och människorna där jag hör hemma. Jag reflekterar över det här samspelet i en bred kontext av samtida konstpraktiker. Mina verk finner sitt tydligaste uttryck i intresset för hur de här praktikerna återger den nuvarande situationen i samhället och behandlar frågor som social status, klass, kast och ekonomiska svårigheter. Jag försöker bevara en romsk gor-banjara-identitet genom

skulpturer och installationer som tillvaratar personliga berättelser. De material jag använder speglar de här olika identitetsperspektiven, och genom dem såväl definierar som skapar jag bilder av aktuella identiteter i nuet. I ett av mina projekt samarbetade jag med sufisångaren Moralala Marwada, och i det deltog även min mor som åskådare och initierad kritiker. Jag utövar min konstnärliga verksamhet inom ramen för en kulturell modernitet som är inspirerad av banjarafolkets litterära term pena. Banjara (eller gor) är indiska romer, den största etniska gruppen bland stamfolken. Romerna betraktas inte som en kast eller en ras. De nedsättande filmskildringarna av banjara och romer och de poetiska, romantiska och litterära versionerna av dem är missvisande och ger en felaktig bild av banjarasamhället, eftersom de inte återger dess verkliga, sanna karaktär. Historieskrivningen ger belegg för att banjara har varit en närvarande och synlig kraft i Indien i mer än sju hundra år. Det är ett starkt diskriminerat folk, men deras historia rymmer många levande berättelser som väntar på att förmedlas.

Amol Patil är del av konstkollektivet Clark House i Bombay.

3. Ane Graff

Det som oscillerar (What Oscillates), 2017, installation: stål- och aluminiumstruktur med band vävda av koppar, stål och textil, glasplattor med skulpturala element bestående av aluminium, koppar, järn, vismut, indium, alun, kvarts, fulgurit, glas, alun, korall, gips, växtmaterial, pigment, fiberoptik, epoxy, nylon, polymer

”Utväxter av koppar, järn och kaliumaluminiumsulfat på djuphavskoraller, fiberoptiska kablar av epoxiplast med patinerad koppar och växtpigment” – så lyder rubriken till detta verk. Den hänför sig till ”Avsats 1”, en av beståndsdelarna i Ane Graffs (Bodø/Oslo) slående vackra verk *Det som oscillerar* (2017). Fyra ytterligare rubriker till fyra ytterligare avsatser beskriver liknande överflöd av metaller och mineraler, av vilka många ingår som komponenter i de skärmbaserade apparater med vars hjälp vi tar oss an våra dagliga liv. Våra mobiltelefoner innehåller minst sjuttio olika element, och det är just den här materiella sidan av en sfär som allmänt betraktas som immateriell, virtuell och digital som intresserar Graff: alltifrån de reaktioner som äger rum när materialen bringas i kontakt med varandra till den centrala roll som taktilitet och ständigt upprepad beröring i dag har på det digitala området.

Likt små scener för molekylära dramer tar Graffs verk oss till en annan plats. Varje beståndsdel i verket genljuder av potential: av möjliga reaktioner och förvandlingar som beror på hur delen är förbunden med andra delar. Det viktigaste materialet i de här verken är koppar, som är så väsentligt för vår kommunikativa infrastruktur. Det är formligt och ledande och förekommer här i flera olika tillstånd, från kristaller till pigment till vävda band. De fem avsatserna i *Det som oscillerar* vilar på en långsmal konstruktion gjord av stål och aluminium och visar upp vad som ser ut att vara fem olika, silverblått skimrande kemiska experiment. Tanken leds till den feministiska vetenskapsteoretikern Donna Haraways variant av ”materiell semiotik”. Hennes

metoder anger ett sätt att skapa nya kombinationer och samarbeten, att inte bara bli någonting annat utan ”bli-tillsammans-med” – ett sätt att hantera dilemmat med individer som antingen vet för mycket eller för lite. I sin bok *Staying with the Trouble* (2016) leker Haraway med termen sympoiesis som en utvidgning av och ett alternativ till autopoiesis: ett ”göra-tillsammans-med” snarare än ett (självbelåtet) självgörande. Graff tycks försöka sig på ett göra-tillsammans-med på det materiella planet genom att inveckla sig själv och olika substanser i en rad processer, däribland kemiska sådana

Självpresentation

Genom åren har jag i min konstpraktik utforskat materiens beskaffenhet och studerat materialvetenskap och den organiska materiens förfalls- och förändringsprocesser. För närvarande utvidgar jag den här utforskningen i ljuset av de nya former av materialism som framträtt i feministiska vetenskapsstudier. Jag är inspirerad av feministiska vetenskapsteoretiska tänkare som Karen Barad och Donna Haraway, och i min konst reflekterar jag över materiens aktiva roll och ifrågasätter binära oppositioner och vetenskapens kategoriindelningar. Det som tydligt skiljer feministisk materialism från andra teorier inom området är en vägran att låta den undersökta världen delas in i hierarkier och kategorier, ett framhävande av hur viktigt det är att bibehålla ett ”vi” och en medvetenhet om materiens oupphörliga förvandlingar och interaktioner. Jag tog examen från Kunst- och designhøgskolen i Bergen 2004 och innehar för närvarande en tjänst i praktikbaserad forskning vid Kunsthøgskolen i Oslo. Bland mina senaste utställningar kan nämnas ”Myths of the Marble” på Henie Onstad Kunstsenter i Oslo och Institute of Contemporary Art i Philadelphia, ”The Eighth Climate (What Does Art Do?)” vid den 11:e Gwangjubiennalen och ”Surround Audience – The New Museum Triennial 2015” i New York.

4. Ann Lislegaard Orakel, ugglor ... Vissa djur sover aldrig (Oracles, Owls...Some Animals Never Sleep), 2012–2014, specialversion, 3D-animation, ljud

Tänk er en digital ugglor som sitter på en pinne omgiven av mörker. Den rör sig långsamt, tittar sig omkring och säger med stammande röst saker som "trickster", "vissa djur sover aldrig" och "kön på avlägsna planeter". En annan fras är "Om dessa ord hörs kommer kanske ingen att tro på dem", som om ugglan talade till oss från framtiden. Det är en osammanhängande och lätt spöklik monolog. Bakgrundsljuden – komprimerade pipljud – är omarbetade och förvrängda och hämtade från Ridley Scotts film Blade Runner. Aforismer och fragment från spådomarna i Yiying (I ching), den uråldriga kinesiska visdomsboken, tillför något outgrundligt och angeläget till videon, som fungerar som en mystisk varningssignal. Eller en animerad väckarklocka.

Det här är verket Orakel, ugglor ... Vissa djur sover aldrig av Ann Lislegaard (Köpenhamn). Hon är känd för animerade 3D-filmer och ljud- och ljusinstallationer som utgår från idéer tagna ur science fictionromaner, exempelvis Bellona (av Samuel R. Delany) och Mörkrets vänstra hand (av Ursula K. Le Guin). I science fiction finner hon ett alternativt förhållningssätt till språk, berättande, könsroller, sexualitet och begrepp om framtiden. I Orakel, ugglor ... Vissa djur sover aldrig, som är inspirerad av Philip K. Dicks Androidens drömmar från 1968, är figuren hotfull men även humoristisk, ett fördubblat och förstärkt jag, med sina osynkroniserade danssteg och transartade rörelser.

Självpresentation

Uppvuxen norr om polcirkeln:
långa, mörka vintrar, ändlös vit snö,
skridskoåkning under frusna vattenfall,
förskräckelse vid anblicken av ett
plötsligt norrsken. Såg den första
månlandningen på en tv-apparat i
ett rökfyllt rum tillsammans med alla

grannar i området. Svartvita bilder, vitt brus, ett flimrande mottagande av ofattbara nyheter. Läste Egalias döttrar av Gerd Brantenberg, en bok om könat språk i en värld där allt är ställt på huvudet; en satir över könen. Såg Metropolis, Fritz Langs science fictionfilm. Efter att ha begrundat ett flertal tomma ramar som hängde på Czartoryskimuseet i Kraków (det visade sig att målningarna stulits under kriget) vände jag mig om och blev fullständig tagen på sängen av Leonardo da Vincis målning av en vessla, hållen av de vackraste queera händer. Hyrde Maya Derens Meditation on Violence och en 16-millimeters filmprojektor från New York Public Library. Lyxen att kunna bjuda in vänner till min ateljé i New York och visa filmen om och om igen. Lyssnade på bordunmusik halvsovande på golvet i La Monte Youngs Dream House på 275 Church Street. Läste Donna Haraways Ett manifest för cyborger och The Birthday of the World av Ursula K. Le Guin och hoppades på andra sätt att interagera med varandra och leva tillsammans. Bekantade mig med Lina Bo Bardis arkitektur och hennes intresse för det hon beskrev som "ett materiellt omedvetet" eller "objektens psykiska textur", de osynliga och sjudande impulser som hon införlivade i möbler och arkitektur. Den fysiska upplevelsen av skala inför metabolisternas arkitektur i Japan, som genljöd i kropp och själ.

5–6. Anne Low

Att trampa som man solvar (Tromp as Writ), 2017, handvävd bomull, ull som spunnits och vävts för hand, etikett i polyester, silver, blixtlås
Hembiträde (Servant), 2016–2017, handvävt linne, järnoxidpigment, siden, handgjord spik, 2016–2017

En konstnär som tycker att det är viktigt att återuppliva gamla vävtekniker är Anne Low (Vancouver), som därigenom även på ett intressant sätt har bidragit till diskussionen om kulturell appropriering. Föga oväntat domineras hennes ateljé av en stor vävstol som Low använder för att framställa tyger på gammalt vis, noggrant och mycket långsamt. De tekniker hon tar i bruk är till stor del hämtade från den textilindustri som fanns i Europa under hela 1700-talet och det tidiga 1800-talet och vars produkter gick på export. Hennes textilsulptur Tromp as Writ har något etnografiskt över sig. Den ger nytt liv åt en äldre vävteknik och har en tydlig koppling till den mänskliga kroppen. Arbets skjortan är helt och hållet handvävd och knapparna är av gjutsilver, polletter med bilder av vävare som ursprungligen tillverkades och användes som växelpengar i vissa regioner i Storbritannien i slutet av 1700-talet då det rådde brist på mynt.

Trots att vävningen är av avgörande historisk betydelse har den ytterst tidsödande och kvinnodominerade sysslan att tillverka tyg sällan förknippats med några namn. Low kombinerar handgjorda föremål med färdiggjorda delar på ett sådant sätt att hennes senaste verk närmar sig det surrealistiska. En del av den här surrealismen hänger samman med att hon snarare översätter än utövar kulturell appropriering – översättning i den av den postkoloniala teoretikern Homi Bhaba föreslagna bemärkelsen att vi alltid med nödvändighet förvandlar en sak till någonting annat. Det handlar inte om att hävda någon äganderätt utan mer om immateriellt kulturarv, om att tillfälligt och på subjektiva sätt aktivera kunskap genom en färdighet. En fortlöpande, ofta otyglad och poetisk översättning för hand.

Konstnärens egna ord: "Jag är intresserad av den mänskliga benägenheten till utsmyckning som ett begär som sträcker sig genom historien, och av hur detta begär kommer till uttryck i de föremål och ytor som finns i hemmens interiörer. I mina verk undersöker jag etablerade smakvärderingar och hur utsmyckandet fortsätter att vara det sätt på vilket det egna jaget, eller ett kollektivt kulturellt jag, projiceras på den omgivande interiören. Äldre hantverkstraditioner utgör både den materiella och den konceptuella utgångspunkten för en stor del av min konst. Mina verk föreligger i former som känns igen och som har en förmåga att lösgöra sig från det tillfälligt historiska och behandla samtida ämnen som det husliga, det dekorativa, nytta och smak. Jag fortsätter att studera och utbilda mig i handvävning, och min konst ger sig därigenom i kast med textiliernas historia och konstnärens roll i upprätthållandet av de unika kunskapsordningar som ryms i de här traditionella sysslorna."

Självpresentation

Anne Low är bosatt i Vancouver. Hennes verk kretsar kring utvidgade berättelser om benägenheten att ge individuell prägel åt ytor, föremål och det egna jaget. Bland hennes senaste soloutställningar kan nämnas *Witch with Comb*, Artspeak, Vancouver (2017) och *Some Rugs and Blankets, The Taut and the Tame*, Berlin (2012). Bland de senaste grupputställningarna återfinns *Separation Penetrates*, Mercer Union, Toronto (2017); *Clive Hodgson & Anne Low, The Block*, London (2017); *Dream Islands*, Nanaimo Art Gallery (2017); *Ambivalent Pleasures*, Vancouver Art Gallery (2016) och *Reading the Line, The Western Front*, Vancouver (2015). Hennes samarbete med Evan Calder Williams, *A Fine Line of Deviation*, visades på Issue Project Room i New York 2016. Inom ramen för hennes pågående projekt tillsammans med Derya Akay, Elaine, har evenenang anordnats på AKA Artist Run Centre i Saskatoon, Haunt i Vancouver och Vancouver Art Gallery.

7–11. Bella Rune

Mjukvarans mimikry – Statistikfontän, 2016, matta med bopjet-tryck

Mjukvarans mimikry – Keyboardfontän, 2016, matta med bopjet-tryck

Mjukvarans mimikry – Köttfontän, 2016, matta med bopjet-tryck

Använd mobilappen **Konsekvensanalys** (finns för nedladdning på Google play och Appstore) för augmented reality. En grill med hamburgare står på en fontän draperad med en bildbyråbild av en bodybuilder

Dubbel dubbel körsbär mixade bär (Double Double Cherry Mixed Berry), 2018, sidenmohairgarn färgat med Kool-Aid drinkmix, metall

Färgkopiepelare (Colour Copy Column), 2018, sidenmohairgarn färgat med skrivarbläck, metall

Double Double Cherry Mixed Berry och Colour Copy Column är hopvikbara skulpturer gjorda av sidenmohairgarn som färgats med Kool-Aid-läsk och överblivet bläck från kontorsskrivare. I de lätta och lätt håriga, makraméliknande skapelserna, som hänger från taket, kombineras den högteknologiska rymdålderns former med hantverksmetoder som varit särskilt populära bland kvinnor. De är ett utslag av uppfinningsrikedom som lekfull hållning – ett enda garnnystan räcker till en hel skulptur, vilket resulterar i verk som är på en gång omfångsrika och genomskinliga. Bella Rune (Stockholm) använder föremål och material som redan finns tillgängliga, eller som det är lätt att hitta. Hon har ofta med ett överraskningsmoment och har en skarp blick för det vardagliga och triviala. Till exempel är Kool-Aid en "fattigmansversion" av läsk, ett pulver som blandas med vatten.

I verket **Konsekvensanalys** använder Rune textila ytor som är vanliga i marknadsföring, exempelvis bärkassar, banderoller och kepsar. De kopplas ihop med mobiltelefoner som ju har blivit

ett slags förlängningar av kroppen, manicker som både sätter oss i förbindelse med yttervärlden i när och fjärran och tillgodoser personliga begär. Det här verket bygger på en särskild nedladdningsbar app som förstärker verkligheten. Appen får telefonen att fungera som en skanner som upptäcker en virtuell verklighet som annars är osynlig. På så sätt kan dolda budskap hittas inuti föremål och åsikter som verkar vara fullständigt normala, en taktik som ofta har använts som ett sätt att protestera under exempelvis diktaturer.

Självpresentation

Bella Rune är en konstnär verksam i Stockholm som arbetar med skulptur, installation och digitala medier, ofta med ett markant inslag av publikdeltagande. Rune använder sig gärna av formella referenser till konst som hon styr ut i alternativa material hämtade från klädernas värld: konkret konst möter elastiska danstrikåer medan popkonstens optiska villor kontrasteras mot neonfransar som följer rörelserna i rummet. Verken skapar broar mellan olika rum och världar, mellan skogen och den smarta telefonens kamera, mellan det digitala rummet, do-it-yourself och gallerisalen, mellan modernistisk skulptur och folklöre. Allt skapa utrymme för alternativa former av möten och möjligheter genom konsten är centralt i Runes praktik. Hennes verk utmanar slentrianmässiga sätt att se, rutinmässiga rörelsemönster och förnuftiga beteenden och åsikter och kräver att betraktaren rör sig på ett annat sätt både mentalt och fysiskt.

Bland hennes senare verk märks utställningen *Textile Subtexts* i Marabouparken och, i en utvidgad version på Malmö Konstmuseum, projektet *Konsekvensanalys*, en gratis smartphoneapp som förmedlar upplevelser av förstärkt verklighet. Skulpturer har installerats på fyra platser åren 2015–2017: i en skog i Uppsala, på Thielska galleriet, på olika sportcentra tillsammans med Konstmuseet i Norr och i en permanent installation i styrelserummet på Handelshögskolan i Stockholm. Hennes verk har funnits med i gruppställningar på bland annat Galleri Magnus Karlsson, Kalmar konstmuseum, Norrköpings konstmuseum, Oslo Kunstforening, Trondheim Kunstmuseum och Finlands fotografiska museum. Bella Rune finns representerad på bland annat Malmö Konstmuseum, Moderna Museet och Göteborgs konstmuseum, hon är professor i textil konst vid Institutionen för konsthantverk på Konstfack i Stockholm och hon representeras av Galleri Magnus Karlsson.

12–13. Christian Nyampeta
Infrastruktur av halvhändelser (Infrastructure of Quasi-Events)*, 2018, iscensättning av klassrummet med draperi, hyllor, bord och stolar

Ord efter världen (Words after the World), 2017, video, 17 min, färg, ljud

Frågan om ett liv tillsammans är kärnan i Christian Nyampetas (Kigali/Amsterdam/New York) konstnärliga praktik. Han arbetar tillsammans med en lång rad personer som tänker igenom och testar kollektivism och samlevnad, och han har bland mycket annat gjort möbler, draperier, filmer, publikationer, workshoppar, en närradiostation och ett forskningskluster. Att värna om översättning är en återkommande angelägenhet för honom: översättning från ett socioekonomiskt sammanhang till ett annat, från muntlighet till skriven text och från icke-filosofi till filosofi. Översättning är också en aktivitet som i sig ger utrymme för andra sorters kunskap. Abbé Alexis Kagame har

med sin bok *The Bantu–Rwandan Philosophy of Being* haft stort inflytande på Nyampeta: "att vara människa" är endast möjligt när andras behov erkänns och tillgodoses. Temat "hur ett liv tillsammans kan tänkas se ut", hämtat från Roland Barthes viktiga föreläsningsserie *Comment vivre ensemble?* på Collège de France 1977, blir både en fråga och ett påstående och är på en och samma gång en praktisk och en filosofisk fråga.

På Tensta konsthall har Nyampetas intresse för kollektiva och pedagogiska situationer fått konkret form i en ny klassrumsmiljö inom ramen för utställningen *Konstskatten: Guldorn* från Tenstas kommunala skolor. Utställningen rymmer trettio konstverk från 1890-talet och fram till 1980-talet som normalt visas på sex skolor i området. Konstnären har kommit med idén till rummet i stort och även ritat gardinerna, borden och hyllorna. Stolarna har samlats in med hjälp av ett en uppmaning till allmänheten att låna ut en stol i ett år, vilket är så lång tid som just den här klassrumsmiljön är tänkt att visas.

Ytterligare ett exempel på hans intresse för utbildningsrum är projektet *How to Live Together: A Blackboard* (2015). Det är ett permanent konstverk på Church Street Library i London som i samarbete med en lång rad lokala grupper och boende tagits fram av konstcentret The Showroom genom en serie konst- och designverkstäder. Det långa muralverket innehåller teckningar av olika aktiviteter som bland annat sport, lekar och studier. Muralverkets huvudsakliga tema är, liksom Nyampetas egen konstnärliga praktik i stort, vikten av att tvärvetenskapliga och kollektiva samarbeten är möjliga.

•Efter Elizabeth Povinelli

Självpresentation

Christian Nyampeta är en holländsk konstnär född i Rwanda. 2017 hade han en soloutställning, **Words after the World**, på Camden Arts Centre i London, och hans verk var med i **Toxic Assets: Frontier Imaginaries Ed. No3** på e-flux och Columbia University i New York. Bland pågående utställningar det här året finns **Penser l’Afrique** på Slought i Philadelphia, och han kommer att medverka i biennalen för samtida afrikansk konst, **Dak’art**, i Senegal. Nyampeta är delaktig i **Nyanza Working Group of Another Roadmap School Africa Cluster**. Han driver även **Radius**, en närradiostation som ibland går att besöka, och är i färd med att fullborda en PhD-avhandling vid **Visual Cultures Department** på Goldsmiths, University of London.

14. Dale Harding Objektsamling (Body of Objects), 2017, silikon

De verk av Dale Harding (född i Moranbah, verksam i Brisbane) som finns med i **Snart nog: konst och handling** är en serie svarta silikonskulpturer som ser ut som hybrider mellan traditionella stamföremål som vapen, samtida sexleksaker och abstrakta skulpturer. Verken pendlar mellan den konstnärliga och kulturella produktionens historiska anor och kanonbildningar och arkeologiska och etnografiska diskurser. Samtidigt refererar de till specifika förhållanden, exempelvis konstnärens egen kropp. I **Refuse You My Death** vänder tillbaka till maskulina aborigintraditioner, låt vara av-fallifierade sköldar, spjut och klubbor, men annars brukar Harding ofta dokumentera sina kvinnliga släktingars livserfarenheter i och kring sandstensområdena i Queensland och berättelser som hänger sammans med hans aktuella kulturella praktik. Den nutida ursprungsbefolkningens kamp så som den förmedlas i muntliga berättelser spelar en roll i detta och belyser konstnärens intresse för kollektivt minne.

Harding skapar ofta berättande föremål som i sig rymmer hans folks historia och fingeravtryck, och han använder särskilda tekniker och hantverksmetoder som ett sätt att markera en politisk återhämtningsförmåga. Han är född i Queensland och utforskar de konstnärliga traditioner som förvalts av hans förfäder bland aboriginfolken bidjara, ghungalu och garingbal, vars samhällen är kulturellt undertryckta och underordnade och står under fullständig myndighetskontroll. Hans upptagenhet av hittade föremål och naturliga material som trä och tyg har ett starkt samband med jord- och landägandets historia, som han griper sig an genom att hävda det flyktiga i sina skulpturala interventioner.

Självpresentation

Dale Harding föddes 1982 i Moranbah och är för närvarande verksam i Brisbane. Han härstammat från bidjara-, ghungalu- och garingbalfolken i centrala Queensland. Harding arbetar med en lång rad olika medier och är känd för verk som utforskar historier om dessa samhällen som ännu inte berättats. Nyligen har han undersökt de sociala och politiska realiteter som upplevts av släktingar som stått under myndighetskontroll i Queensland, med fokus på moderns sida. I verk som nyligen ställts ut på QAGOMA och Milani Gallery utforskar han idén om ett kulturellt kontinuum. 2017 visades hans verk på Documenta14, "Learning from Athens", på National Indigenous Australian Triennial, på National Gallery of Australia, och på The National at the AGNSW. Han är i färd med att slutföra en PhD vid Griffith University i Brisbane. 2015 visade Institute of Modern Art i Brisbane Hardings ensamutställning "White Collared". 2016 medverkade han i den 11:e Gwangjubiennalen.

15. Faivovich & Goldberg
Númer (Número) 28, 31, 32, 36,
37, 38, & 39, 2015, pigmenttryck på
lumpapper

Samtidigt som Faivovich & Goldberg från Buenos Aires följer ett ganska torrt spår där de ägnar sig åt faktaefterforskningar är deras verk rikt på teoretiska möjligheter. Faivovich & Goldbergs fotografier ur Número-serien omfattar en rad runda närbilder av stenaktiga objekt, vars speciella mineraliska yta kan avläsas. Skinande, regnbågsskimrande flöden av sten blandas med abstrakta kosmiska landskap som glöder av en ny materias möjligheter. De här bilderna tog form i samband med deras forskning om mikrofotografi, då de tillverkade och granskade tunt skivade sektioner av en Campo del Cielo-meteorit och undersökte och beskrev de fantastiskt glittrande och gåtfulla silikatinslagen.

Under de senaste tio åren har duon arbetat med ett större verk som kretsar kring det kulturella avtryck som lämnats av Campo del Cielo (Himmelsfältet), ett kraterfält beläget i Argentinas nordöstra region. Konstnärernas ständiga resande har lett dem till att utveckla ett sätt att utföra världsomspännande fältarbete, en metod för att systematiskt närma sig de här järnmassorna med hjälp av bibliografiska efterforskningar, arkivarbete och samtal med dem som varit inblandade i regionens historia. För ungefär fyra tusen år sedan slog en våldsam meteorsvärm ned på planeten jorden just vid Campo del Cielo. Den här händelsen skapade ett av de största kända kraterfälten i världen. Under 1500-talet beslöt de nyanlända spanjorerna att leta igenom landet på jakt efter järn efter att ha hört att ursprungsbefolkningen använde det till att göra vapen av. Konstnärernas forskning har delvis möjliggjorts genom och presenterats på Documenta 13 i Kassel 2012.

Självpresentation

Sedan 2006 har Guillermo Faivovich (född 1977 i Buenos Aires) och Nicolás Goldberg (född 1978 i Paris) varit inbegripna i ett intensivt och vittomfattande forskningsprojekt – "En Guide till El Campo del Cielo" – som utgör grunden för deras verksamhet. Campo del Cielo ligger i norra Argentina och är platsen för ett stort meteornedsag för uppskattningsvis fyra tusen år sedan. Faivovich & Goldberg förenar rollerna av vetenskapsman, historiker och antropolog när de genomför projekt som erbjuder nya sätt att se och uppleva de jordiska följderna av en kosmisk händelse samtidigt som de reflekterar över deras historiska och kulturella betydelse. I mer än tio år har duon frambringat ett mångskiftande oeuvre som omfattar såväl installationer, skulpturer och publikationer som videor och fotografier. 2010 skapade de en utställning där de förde samman de båda halvorna av El Taco, en meteorit från El Campo de Cielo som hade varit tudelad i nästan fyrtiofem år, vilket gjorde det möjligt för besökarna att gå genom och runt de återförenade blocken. På senare tid har de använt mikrofotografi för att skapa bilder av tunt skivade sektioner av en meteorit som uppenbarar bländande, mångfärgade silikatinslag. Faivovich & Goldberg ägnar sig åt ett mödosamt grävande i en enskild händelses egenart och kastar ljus över teman med vida implikationer – dynamiken mellan ett föremål och dess dokumentation, den inneboende komplexiteten i institutionella traditioner och de invecklade personliga, kulturella och nationella relationer som utvecklas tillsammans med konstprodukter.

16. Flo Kasearu
Museichefens fruktan (Fears of a Museum Director), 2014, blyerts på papper

Flo Kasearu Home Museum är ett exempel på lekfullt samtida konstnärligt institutionsbyggande som institutionell kritik. Flo Kasearu från Tallinn tyckte att det var besvärligt att sköta ett ärvt trähus byggt 1910 och beslöt att förvandla det till ett konstprojekt: ett projekt med mycket utrymme för en kärleksfull drift med museologiska manövrer. Hon omvandlar det ständigt, och ursprungligen inrättade hon ett museikafé och en presentbutik där det fanns en officiell guidebok, muggar, tändstickor och vykort. "Museets" arkiv och lagerutrymmen består av specialkonstruerade skåp som står på vinden; här finns även "en interaktiv urban installation" – en öppning i taket som både fungerar som ventilation och erbjuder en vy över staden. En sandlåda med leksaker som placerats på ett bilflak fick bli barnhörna, och museibiblioteket finns på toaletten. De teckningar som visas på Tensta konsthall avbildar en museichefs mardrömmar: eldsvåda, gentrifisering, en flygkrasch, en stridsvagnsattack osv.

Kasearu har samtidigt gett projektet en trygg förankring i sitt befintliga lokala kontaktnät. Grannar kommer förbi på kaffe, andra sätter lappar på dörren där de meddelar sitt intresse av att hyra en lägenhet i huset, och Kasearu har varit med och startat en årlig gatufestival. Själva huset bär spår av Estlands geopolitiska situation under 1900-talet: det byggdes av Kasearus gammelmorföräldrar för hundra år sedan och exproprierades därefter av den sovjetiska staten innan det till slut återlämnades till familjen under 1990-talet sedan Estland fått tillbaka sin självständighet. I dag är huset så väl inbäddat på den plats där det ligger att det väcker vidare frågor om fast egendom och ägarförhållanden, om gentrifisering och andra former av urban utveckling.

Självpresentation

Flo Kasearu (född 1985) är verksam i Tallinn. Hon tog en BA i måleri och fortsatte sedan studierna i ett MA-program på institutionen för fotografi vid Estlands konstakademi. 2006–2007 var hon utbytesstudent vid Universitét der Künste Berlin i Rebecca Horns ateljé, där hon började arbeta med videokonst och performance. Hennes konstnärliga praktik rymmer en rad projekt i olika medier som antingen kan presenteras enskilt (performativ handling, video, installation, fotografi och måleri) eller uppfattas som en process. Hennes förhållande till konsten är lekfullt och underfundigt, men samtidigt anspelar hennes verk ofta på mycket viktiga sociala, politiska och socialpsykologiska frågor. Hon är bland annat intresserad av att utforska det offentliga rummet och att analysera nationella värderingar och massbeteenden, och hon intar en lekfull hållning till ämnen som frihet och ekonomiska krislägen. Hon tog emot Kölerpriset 2012.

17. Forensic Architecture

77SQM 9:26_min, en motundersökning av Andreas Temmes vittnesmål om mordet på Halit Yozgat i Kassel den 6 april 2007, 2017, trekanalig video, ljud, 24 min

77SQM 9:26_min beställdes av People's Tribunal – Unraveling the NSU Complex, presenterad på documenta 14 i Kassel 2017 som en del av Society of Friends of Halit, video

Tidslinje med händelser och relaterat material på en iPad: <http://77sqm926min.forensic-architecture.org/>
Lördag 24.2, 14:00–17:00: Att möta strukturell racism – en utredning av NSU-komplexet, ett seminarium med Föreningen Halits vänner, bl a Natascha Sadr Haghghian, Ayse Gülec and Fritz Laszlo Weber

Strax efter 17.00 den 6 april 2006 mördades 21-åriga Halit Yozgat när han stod vid disken på internetkafét som hans familj drev i Kassel. Mycket pekar på att det var det nionde rasistiska mordet som utfördes av en nynazistisk grupp känd som Nationalsozialistische Untergrund (NSU) runt om i Tyskland mellan 2000 och 2007. Vid tiden för mordet befann sig en polis i delstaten Hessens underrättelsetjänst vid namn Andreas Temme i butikslokalen. Han berättade inte det för polisen men kunde sedan identifieras genom sin IP-adress.

När Temme förhöordes av polisen och i den följande NSU-rättegången i München förnekade han att han bevittnat händelsen och hävdade att han inte sett någonting utöver det vanliga. Rätten godtog hans vittnesmål. Den slog fast att Temme hade befunnit sig i rummet längst in på internetkafét vid tiden för mordet. Den godtog även att det på denna plats kan ha varit möjligt att inte se det mord som ägde rum. På kaféets 77 kvadratmeter och under de 9 minuter och 26 sekunder som incidenten varade kom olika aktörer i varandras väg – medlemmar av invandrargrupper, en statsanställd och mördaren – och befanns sig i olika arkitektoniska förhållanden till varandra. Butiken var

således ett mikrokosmos för hela den sociala och politiska kontrovers som utgörs av "NSU-härvan". I november 2016, elva år efter mordet, anlätade den folktribun som "nystade upp NSU-härvan" Forensic Architecture för att undersöka Temmes vittnesmål och avgöra om det kunde tänkas vara sanningsenligt.

Resultatet av undersökningen presenterades vid den parlamentariska utfrågningen i Hessen den 25 augusti 2017. Ett kritiskt meningsutbyte med företrädare för CDU (det kristdemokratiska parti som bar ansvaret för underrättelsetjänsten vid den tid då mordet skedde) i utredningen ägde rum. Som en följd av det här utbytet offentliggjordes nya polisdokument som innan dess varit hemligstämplade. Det som då framkom krävde, om det var sant, en korrigerande av händelsernas tidslinje. Slutsatsen blev att endast scenario 3, i vilket Temme befann sig vid PC-2 vid tiden för mordet, förblir korrekt.

Presentationen genomförs med stöd av Goethe Institut Schweden.

Självpresentation

Forensic Architecture (FA) grundades 2011 och är en forskningsbyrå vid Goldsmiths, University of London. De bedriver avancerade arkitektoniska och mediala efterforskningar på uppdrag av internationella åklagare, organisationer för mänskliga rättigheter och grupper som verkar för miljö rättvisa och politisk rättvisa. Krigsförbrytelser och kränkningar av mänskliga rättigheter som begås i städer och i byggnader fångas nu av kameror och finns nästan omedelbart tillgängliga på film. Forensic Architectures utgångspunkt är att analyser av kränkningar av mänskliga rättigheter och humanitär folkrätt i urbana, medietäta omgivningar kräver modellering av dynamiska händelser så som de utspelas i tid och rum och att det skapas navigerbara 3D-modeller av konfliktplatser samt animationer och interaktiva kartor.

De här teknikerna gör det möjligt för FA att presentera information på ett övertygande, exakt och tillgängligt sätt – egenskaper som är avgörande för om någon ska kunna ställas till svars. Den arkitektoniska analysens tekniker gör även att de kan väcka nya insikter om urbana konflikters sammanhang och förlopp. Genom att kombinera dessa nya metoder har de meriterat sig som viktiga bidragsgivare till uppmärksammade undersökningar av brott mot mänskliga rättigheter och tillhandahållit former av bevisning som andra metoder inte kan få fram. De bedriver ofta undersökningar i samarbete med andra. Tidigare har de här samarbetspartnerna innefattat organisationer för mänskliga rättigheter som Amnesty International, Human Rights Watch, Centro para la Acción Legal en Derechos Humanos, B'tselem, Al Mezan och Migeurop. De har även arbetat med internationella åklagare, internationella kontor som FN:s enhet för kontraterrorism och mänskliga rättigheter och reportrar från The Intercept och Bureau of Investigative Journalism, och de har delat sitt arbete med allmänheten via ledande forsknings- och kulturinstitut. De som huvudsakligen kommer i åtnjutande av deras tjänster är alltid offer för brott mot de mänskliga rättigheterna och grupper som befinner sig i konfliktområden eller på annat sätt har drabbats av en stats våld eller försummelser.

Det vitt utbredda innehavet av billig digital inspelningsutrustning, utvecklingen av satellitkommunikation, den allmänna tillgången på fjärranalys-teknologi och möjligheten att ögonblickligen sprida information via internet har gjort rapporteringen om urbana konflikter mer invecklad. Men de här faktorerna har även lett till alstrandet av enorma mängder data som kan användas som potentiella resurser för övervakning. De här källorna är tillgängliga i realtid och utmanar den traditionella bevisanskaffningen inom lagstiftningen för mänskliga rättigheter och den humanitära folkrätten, som bygger på vittnesförhör som ofta görs långt i efterhand. Men de

här förvandlingarna leder även till sekundära konflikter om sanningshalten i digitalt innehåll och nyhetssajters och sociala mediers omdiskuterade tolkningar. Inrättandet av nya forum för internationell rättskipning som Internationella brottmålsdomstolen innebär att samtida forum själva har blivit ogenomträngliga mediemiljöer där skärminteraktion ersätter överläggningar ansikte mot ansikte. Den kombinerade urbaniseringen och medialiseringen av konflikter gör FA:s banbrytande arbete till ett angeläget och omistligt nytt instrument i undersökningar om mänskliga rättigheter. FA vill anta de här utmaningarna genom att utveckla nya sorters medieforskning och nya sätt att presentera undersökningar av urbana och arkitektoniska miljöer.

På senare år har FA framgångsrikt testat sina metoder i ett antal epokgörande rättsfall och människorättsfall som de tagit sig an tillsammans med och på uppdrag av hotade grupper, icke-statliga organisationer, åklagare och FN. Deras arbete väcker oupphörligt kraftig debatt inom kretsar som ägnar sig åt mänskliga rättigheter, arkitektur och juridik. FN:s enhet för kontraterrorism och mänskliga rättigheter gav FA i uppdrag att analysera raserandet av byggnader som varit mål för drönarattacker och förstörelsemönster som uppkommit till följd av drönarkrigföring i städer och byar i Pakistan, Afghanistan, Jemen, Somalia och Gaza. Det här arbetet utfördes i samarbete med Bureau for Investigative Journalism i London. FA har tagit fram unika kartor över "datamönster" i Waziristan och Gaza och har gjort ett antal presentationer i höga domstolar i Israel, Italien och Frankrike.

2014–2015 samarbetade FA med Amnesty International i ett antal rapporter om Gazakonflikten 2014. De tillhandahöll digitala arkitektoniska modeller och animationer som stöd för en petition angående säkerhetsbarriären (muren) som den palestinska byn Battir riktade till israeliska högsta domstolen

och bidrog till att de 2015 vann målet. 2012 arbetade de med Migeurop i samband med flyktingdöden på Medelhavet.

18. Ingela Ihrman

Nattens drottning, 2009/2018, kostym/skulptur, offentlig blomningsperformance i samband med öppningen 6 februari

Naturens under, poetisk absurdism och etnobiologi ingår i det fält där Ingela Ihrman (Malmö) arbetar. Sällsynta växter från fjärran platser, fossiler som hittats i närheten och djur som paddor och uttrar väcks till liv i performanceverk där blomning, omkringflyttning och födslar äger rum inför betraktarens ögon i såväl växthus som utställningsrum. I en performance blommar den ormlika kaktusen Nattens drottning (*Selenicereus grandiflorus*), som om natten ger ifrån sig en doft av vanilj; i en annan den mörkröda jättekölkallan (*Amorphophallus titanum*), som har en lukt av ruttnande kött. Ibland kommenterar en botaniker eller en trädgårdsmästare verket, precis som på 1800-talet när blomningar av det här slaget drog stor publik, inte olik naturprogrammen på tv under konstnärens barndom.

Ihrman gör själv de realistiska kostymerna och övertar taktila hantverkstekniker och traditionell folkkonst i syfte att peka på historiska processer genom vilka växter och djur har påverkat mänskliga livsformer, kulturer, övertygelser och tankar – en påverkan som fortsätter än i denna dag och in i framtiden. Kopior av existerande eller utdöda växter och djur, ibland i form av kusliga kostymer, placeras i en performancekontext som, på en gång fantasifull och besvärande, väcker varelserna till liv medan de föder eller blommar. Ta till exempel hennes sex meter långa skulptur Giant Hogweed, en växt (jätteloka, *Heracleum mantegazzianum*) som är ett efterhängset och ohejdbart ogräs med fototoxisk saft som orsakar allvarliga eksem och blåsor

i huden. Den spred sig mycket snabbt i Europa och Nordamerika eftersom den introducerades som en trädgårdsprydnadsväxt på 1800-talet, och i dag klassificeras den som en invasiv art som hotar både ekonomiska och ekologiska värden. Performanceplatser blir till ytor för projektion av känslor där främlingsfientliga uppfattningar om "invasion" kontra "äkthet" och "originalitet" ifrågasätts som ett led i en kritik av identitetspolitiken i samtida postdemokratiska samhällen.

Självpresentation

Ingela Ihrman (född 1985) är verksam i Malmö. Hennes praktik rör sig fritt mellan performancekonst, installationer och skrivande. Kostymer och arrangerade situationer är återkommande inslag i hennes presentationer, där hon väcker varelser till liv medan de föder eller blommar. Hennes verk kännetecknas av taktila hantverkstekniker, hobbyverksamhet och poetisk absurdism och lånar av såväl amatörteater som vetenskap. I sin konst diskuterar hon begränsande normer, begrepp som ensamhet och tillhörighet och relationer mellan olika livsformer. Bland hennes senaste utställningar återfinns *The Inner Ocean*, der TANK, Institut Kunst, FHNW Hochschule für Gestaltung und Kunst i Basel (2017) och *Future Flourish* på Tensta Konsthall i Stockholm (2016). Hon medverkade i den 11:e Gwangjubiennalen. Vidare kan nämnas bland annat *The Swamp Biennial*, Art Lab Gnesta (2016) och *Survival K(n)it 7*, Latvian Centre for Contemporary Art i Riga (2015). Ingela gjorde scenografin och kostymerna till *IMMUNSYSTEMET*, en dansperformance av Rosalind Goldberg, Sandra Lolax och Stina Nyberg 2017. För närvarande arbetar hon med enteaterpjäs tillsammans med regissören Maja Salomonsson som kommer att ha premiär på Ögonblicksteatern i Umeå hösten 2018.

19. Jillian Mayer

Sminkhandledning: Hur man gömmer sig från kameror (Make-Up Tutorial: How to Hide From Cameras), 2013, video 3:37 min; MegaMega uppladdning (MegaMega Upload), 2013, video 3:18 min; Jag är din mormor (I Am Your Grandma), 2011, video, 1:03 min

Utvalda för utställningen, tillgängliga via YouTube.

De tre lekfulla videor av Jillian Mayer (Miami) som ingår i Snart nog: Konst och handling behandlar samtliga den mänskliga kroppen och identiteten i den digitala tidsåldern. De korta do-it-yourself-videorna kan ses på Youtube. Hon säger: "Den reflexiva karaktären hos vår längtan efter social anknytning, som i en ständig spiral går från det fysiska till det digitala till det fysiska till det digitala, tycker jag är mycket fängslande och märkvärdig, och ganska kärleksfull. Jag ställer upp många teoretiska kombinationer av det fysiska och det digitala, tillsammans eller åtskilda, men jag tror att jag ändå står för en väldigt känslomässig sida av tekniken." Medan *I Am Your Grandma* (2011), som fått nästan fem miljoner tittare, är ett humoristiskt rap-budskap till konstnärens ofödda mormor framfört av henne själv i mer eller mindre chockerande utstyrselar, så är *MegaMega Upload* en självhjälpsvideo för dem som känner ett behov av att ladda upp sig själva och därigenom möjligen få evigt liv. Även den senare lånar musikvideos format.

När Mayer parodierar reklamen och prosumentmedierna tar hon ofta som utgångspunkt "en av mänsklighetens bästa uppfinningar" – mobiltelefonen. Den är intim och förförisk och når vitt och brett, och den kan även, som i den här konstnärens händer, beskriva skärningspunkten mellan biometriken och mönsterigenkänningens politik. Samtidigt är de existentiella frågorna aldrig långt borta i Mayers verk. I *Make-Up Tutorial: How to Hide from Cameras* ger hon helt enkelt instruktioner på samma sätt som många andra gör på nätet, men hon rekommenderar sax,

tejp, blekande hudkräm, svart läppstift och eyeliner på andra ställen än ögonen. Det är ett erbjudande om att lära sig tekniker för att förbli "oupptäckt av kameror och ändå se bra ut", eller än mer exakt: du kommer att sticka ut i mängden men kamerorna kommer inte att se dig.

Självpresentation

Jillian Mayer bor i södra Florida. I sina verk utforskar hon hur tekniken påverkar våra identiteter, liv och erfarenheter. Genom projekt som rymmer videor, internetupplevelser, fotografi, telefonnummer, performance, skulptur, måleri och installationer undersöker hon spänningen mellan fysiska och digitala upprepningar av identitet och existens. Hennes video- och performanceverk har visats på gallerier och museer som MoMA, MoCA:NoMi, BAM, Bass Museum, Contemporary Museum of Montreal with the Montreal Biennial (2014) och på filmfestivaler som Sundance, SXSW och New York Film Festival. Nyligen medverkade hon i Art Papers, ArtNews och Art Forum, där hon diskuterade identitet, internet och sina konstnärliga praktiker och inspirationskällor. 2010 blev hennes video *Scenic Jogging* en av de tjugofem som blev utvalda till Guggenheim's Youtube Play: A Biennial of Creative Video och visades på Solomon R. Guggenheim Museum i New York, Peggy Guggenheim Collection i Venedig, Guggenheim Museum i Bilbao och Deutsche Guggenheim i Berlin. Mayer mottog nyligen det prestigefyllda Creative Capital Fellowship för 2015, South Florida Cultural Consortium's Visual/Media Artists Fellowship 2011 och 2014 och Cintas Foundation Fellowship 2012 och utnämndes till ett av "25 nya ansikten inom independentfilmen" av Filmmaker Magazine. Hon var även stipendiat på Sundance New Frontiers Lab Program under 2014, var residenskonstnär på museet Elsewhere som NEA Southern Constellation Fellow och innehade Zentrum Paul Klee-stipendiet i Bern för 2013. Bland hennes senaste projekt kan nämnas: nya verk för av MoMA

PS1, MoMA och MoCA:NoMi och en soloutställning på Pérez Museum i Miami. Hon hjälper även till att driva Borscht Corp., en ideell kollektiv filmfestival i Miami.

20–23. Joar Nango Kåtor/Skydd (Sámi Shelters), 2009, fem handstickade ylletröjor i tio olika färgnyanser. Tröjorna kommer att visas på Nälsta gård, Spånga Fornminnes- och Hembygdsgilles hembygdsgård, söndag 11.2, 13.00–16.00.

Nomader kommer inte att stå still för att porträtteras (Nomads won't stand still for their portraits), 2015, video, 10 min

Ursprungets manifest (The Indigenuity Manifesto) 2016, video, 3 min

Tillsammans med Lajos Gabor: Det europeiska alltet (The European Everything), 2017, installation and performance på Taxingeplan 5-7.2

Joar Nangos (Tromsø) handstickade ylletröja är prototypen för en ny samisk designprodukt kallad Sámi Shelters. Serien finns i fem utgåvor, och tröjorna har stickats av äldre kvinnor från olika samebyar. De som visas i Snart nog: konst och handling är gjorda av Kari Beddari och Galina Jakovleva. Designen är specialgjord för den plats där tröjorna stickas. Mönstrets motiv avbildar lokala varianter av de många kåtor som finns över hela Sápmi (Sameland). De fem olika kåtor som här finns avbildade återfinns i Lujávri (Lovozero, Ryssland), Máze (Masi, Norge), Deánu (Tana, Norge), Dearná (Tärnaby, Sverige) och Liksjo (Lycksele, Sverige). De fem tröjorna kommer att visas under en dag på Nälsta gård, Spånga Fornminnes- och Hembygdsgilles museum, söndagen den 11 februari 13.00–16.00.

I videon **Nomads Won't Stand Still for Their Portraits** skildras en uppvaknande nomadstad. Ur skorstenarna kommer rök och taken, av vilka många är runda, är täckta av snö. I det här stadslandskapet av betong och ull med slingrande gator utan beläggning, Ulaanbaatar (Ulan Bator), är bostäderna knutna till förflyttning, inte territorium. Ull och gethår ger livet kontinuitet, och nomaderna bryter ständigt upp från det ena rummet och beger sig till andra rum. De tror på

sin egen tidsuppfattning. I likhet med **Nomads Won't Stand Still for Their Portraits** kan videon **The Indigenuity Manifesto** ses som en hyllning till nomadernas överlevnadstekniker och uppfinningar, deras idérikedom och anpassningsförmåga oavsett om det är i norra Europa eller i Mongoliet.

Tillsammans med Lajos Gabor, en romsk kopparslagare från Rumänien, anordnar Nango utanför Tensta konsthall en tre dagar lång performancehändelse som utgör en fortsättning på **The European Everything**, som ägde rum på Documenta 14 i Aten och Kassel 2017. Gabor och Nango använder enkla handverktyg för att göra smycken av koppar, renhorn, läder och bark. De kommer bland annat att tillverka ringar som kommer att användas av det första samiska arkitektursällskapet genom tiderna, som kommer att bildas i Harstad i juni i år.

Självpresentation

Joar Nango är arkitekt med examen från NTNU i Norge och utövande konstnär. Han arbetar med platsspecifika installationer och egenpublikationer som utforskar var gränserna går mellan arkitektur, design och bildkonst. Tematiskt sett anknyter hans verk till frågor om inhemsk identitet, ofta genom att undersöka motsättningar och motsägelser i samtida arkitektur. På senare tid har han behandlat temat "det moderna samiska rummet" bland annat i en egenutgiven fansin-serie med titeln **Sámi huksendáidda** ("den samiska byggnadskonsten"), designprojektet **Sámi Shelters** och blandbands- och klädprojektet **Land och språk**. Han är även medstiftare av arkitekturkollektivet **FFB**, som arbetar med temporära installationer i stadsmiljö. För närvarande bor och arbetar han i Tromsø.

24. Kultivator

Post-(r)evolutionära Övningar (Post (r) evolutionary Exercises), 2011–2015, tryck

Den verksamhet som bedrivs av konstkollektivet Kultivator, som bildades 2005 av två konstnärer och två lantbrukare på Öland, är ett unikt bidrag både till konstfältet och till södra Sveriges lantmiljö. De tar initiativ till och genomför projekt, utställningar och workshoppar som utforskar möjliga alternativa berättelser inom konsten och lantbruket, om matproduktionen och om livet utanför städerna. De erbjuder både vistelsemöjligheter och utställningsrum, arbetar tillsammans med medlemmar, inbjudna gäster och andra besökare och driver regelbundet projekt utomlands, exempelvis i Italien, Lettland och Libanon. Deras senaste projekt var New Horse Culture, där de – tillsammans med bland annat konstnärer, lokala hästentusiaster och kvinnliga flyktingar från Syrien – ägnade sig åt de många funktioner och egenskaper som dagens hästar har och kan tänkas ha i framtiden och därigenom genererade något av det som den feministiska vetenskapsteoretikern Donna Haraway har kallat sympoiesis: kollektiv, flerartig produktion av system.

Att koppla ihop sig med befintliga strukturer, till exempel ta en bondgård i besittning, är en viktig strategi i dag när behovet av att trappa ned och hitta ett arbetssätt som är billigt, flexibelt och rörligt ökar. I konstinstitutionella termer innebär det att vara professionell i fråga om sina arbetsförhållanden utan att för den sakens skull alltid hemfalla åt kostsamma framställningssätt. Ytterligare en aspekt av Kultivators metod är högst relevant: samtidigt som de är djupt förankrade i sitt lokala sammanhang har de ett stort globalt kontaktnät. Genom sina konstprojekt gör de gemensam sak med olika aktörer, samlar kraft, ingår allianser och arbetar långsiktigt.

Sommaren 2011 var Kultivator värdar för Camp, där de bjöd in självorganiserade konstgrupper

och initiativ från Mellanöstern. Sammankomsten hölls i efterdyningarna av ett seminarium lett av Cecilia Andersson som ägde rum i Beirut 2010 före den arabiska våren. I ljuset av den senaste tidens utveckling i Mellanöstern var Kultivator intresserade av ett samtal kring "revolution här och där" med inriktning på skillnader och likheter vad gäller kritisk konstutövning mellan samhällen som genomgår en dramatisk förändring och dem som är ohjälpligt stillastående. Slutsatser och visioner från workshopparna finns med i en serie affischer, Post **evolutionary exercises**, som visas på Tensta konsthall. I dem kom fotografier från Camp att stå i fokus för en design inspirerad av konstnären, formgivaren och samhällsaktivisten William Morris ungdomsmönster. Affischerna finns tillgängliga på internet och kan laddas ned och skrivas ut.

Självpresentation

I Dyestad på Öland förfogar Kultivator över en gästbostad, ett utställningsrum och en gård med trettio mjölkkor, kycklingar, ankor, får och hästar. Sedan starten 2005 har uppskattningsvis etthundrafemtio konstnärer och lantbrukare besökt och arbetat på gården, och Kultivator har gjort verk och presentationer i mer än tjugo länder. De konstverk som gruppen producerar sträcker sig från diskursiva lantbruksprojekt och ekologiska byggexperiment till studiecirkel i ridning och ryttarskicklighet för kvinnliga flyktingar. En viktig aspekt av alla aktiviteter är erfarenhetsutbytet mellan människor med olika bakgrund, vilket sker genom en blandning av traditionella och nya medier och lantliga och urbana uttryck, under gemensamt arbete på gården eller var som helst i världen.

25. k.ö.k.

k.ö.k. – kvinnor önskar kollektivitet – en feministisk plattform indockad i Kvinnocenter i Tensta-Hjulsta sedan 2017

Utöver en affisch som meddelar k.ö.k.s aktiviteter äger projektet rum som vanligt på Kvinnocenter i Tensta-Hjulsta.

k.ö.k. mönster av Shambnam Faraee och formgivning av affischen av Moa Sundkvist.

k.ö.k. – kvinnor önskar kollektivitet
pågående k.ö.k är ett feministiskt institut, som sker i samarbete med Kvinnocenter i Tensta-Hjulsta. k.ö.k. organiserar bland annat feministiska läsgrupper, möten, filmvisningar och gemensamma måltider med syfte att undersöka och diskutera feministisk organisering.

k.ö.k vardag – varannan måndag; vilket omfattar manifestskrivande, gemensam lunch och k.ö.k bio.

k.ö.k studiegrupp – en gång i månaden.
För datum och innehåll, se k.ö.k.s sida på facebook

k.ö.k. söndag – en gång i månade
delar inbjudna gäster med sig av sin kunskap om kvinnors organisering och kollektivitet. Den 15e april, kommer Sandi Hilal, arkitekt från Palestina, att tala om sitt projekt om "värdskap". För mer information: se k.ö.k.s sida på facebook

Vårens datum för k.ö.k: 12.2, 23.2, 25.2, 12.3, 23.3, 25.3, 26.3, 9.4, 16.4, 23.4, 7.5, 18.5, 21.5, 4.6, 18.6

För mer information om k.ö.k.s aktiviteter, följ k.ö.k på Facebook - K Ö K - Kvinnor Önskar Kollektivitet eller mejla kvinnoronskarkollektivitet@gmail.com

k.ö.k är en del av Många vägar hem – ett samarbete mellan Tensta konsthall, The Silent University, Tensta bibliotek, Kvinnocenter i Tensta-Hjulsta och Kungl. Konsthögskolan. Med stöd av Kreativa platser, Kulturrådet.

**26. Marie Kølbæk Iversen
Io/jag (Io/I), 2015, 3D-animationer av
NASA-bilder**

Videoverket *Io/I* av Marie Kølbæk Iversen (Köpenhamn) handlar om en av Jupiters många månar, Io, och innehåller bilder tagna av NASA:s rymdskepp. Det är den vulkaniskt mest aktiva kroppen i vårt solsystem. I Iversens svartvita videoanimationer finns det en likhet mellan jorden och Io, som båda är himlakroppar med en vulkaniskt aktiv kärna. Men månen i vårt solsystems utkant befinner sig på ett vördnadsbjudande avstånd. Namnet Io har egentligen ingenting att göra med italienskans "io", som betyder "jag", men om det vore så skulle Io som alla andra jag vara instabilt, eftersom den ständiga vulkaniska aktiviteten får berg och dalar och andra inslag i månens yta att störta samman och ge upphov till nya konfigurationer. Io upptäcktes 1610 av den italienske astronomen Galileo Galilei, som döpte månen efter den mytologiska gestalten Io, en av Jupiters många kärlekserövringar. Jupiter förvandlade henne till en ko i ett försök att gömma henne undan sin svartsjuka hustru Hera, som emellertid genomskådade bluffen och skickade en broms som bet Io varje gång hon stannade för att vila. På så vis dömdes Io till att oroligt vandra över jorden på samma sätt som månen kretsar kring sin planet.

Io är en avlägsen astronomisk kropp, och det är inte möjligt att komma i kontakt med henne på det fysiska planet; här på jorden finns hon bara i bildform. Kølbæk Iversen använder bilder av henne från NASA:s arkiv som källmaterial för en löpande serie 3D-animerade loopar där Io visas som en buktande, utstående och borttonande himlakropp. Men trots sin avlägsenhet och otillgänglighet flätar Io ihop sig själv med betraktaren genom ljudlikheten med pronomenet i första person, liksom hon flätade ihop sig med Galileo, som – när han fixerade blicken på punkten i det stora okända – kallade henne jag. *Io/jag* accepterar och välkomnar det nya som uppstår i förstörelsen och genomskådar

en moralisk ordning som bygger på återupprättande, det organiska och en idé om oskuld (exempelvis en förlorad jungfrulighet). Och medan månen är en projektion av ett trauma i form av en subjektiveringsprocess, så är det den bringar i förgrunden potentiellt: andra tider, andra platser, andra ingångar till världen i ett inbegripande och överskridande av människans mått.

Självpresentation

Jag är ensam med min ettårige son, som ligger och sover bredvid min säng. Därför kan jag inte ställa väckarklockan så att den väcker mig under natten, men jag är så uppvarvad att jag lyckas väcka mig själv några gånger – tillräckligt många för att få uppleva de olika faserna i en sällsynt astronomisk begivenhet: en supermåne sammanfaller med en total månförmörkelse och leder till att en blodmåne framträder på den nordiska natthimlen. Jag ser den stiga och befläckas. Och jag drömmer om den hela natten: projektionen av mig själv–som–en–del–av–planeten–jorden ut i rymden, funktionen som vår astro-makrodans har. Megalomana impulser, eller: mitt uppgående i någonting mycket större, som jag inte kan skapa eller kontrollera men som jag kan bevittna, följa med i eller återge. Marie Kølbæk Iversen (född 1981) tog examen från Det Kongelige Danske Kunstakademi 2008 och är PhD-studerande på Kunstakademiet vid Kunsthøgskolen i Oslo och antropologiska avdelningen på Institut for Kultur og Samfund vid Aarhus universitet. Senaste utställningar: *Star Messenger* (ensamutställning) som en del av *PS/Y':s Hysteria*, LUX, London 2017; *The Eighth Climate: What Does Art Do?* vid den 11:e Gwangjubiennalen; *Mirror Therapy* (soloutställning) på Fotografisk Center i Köpenhamn 2015.

27. Matts Leiderstam

Paneler (Panels), 2018, tre målningar i olja och akryl på poppelpannå, visade på ett ekbord

Alla Matts Leiderstams (Stockholm) senaste verk är ytterst noggrant målade i olja och akryl på poppelpannåer. De är ungefär lika stora som bärbara apparater som laptopdatorer och iPad-ar. Eftersom de ofta visas stående på smala hyllor kan de behandlas som föremål – lätta att vända på och ordna om på olika sätt. De är sammanjämkade abstrakta former, muterade och sammansmälta. Queera, om en så vill. De ger betraktaren tillfälle att skärpa sina sinnen, att öva sig i precision och acceptera det paradoxala. Deras formella språk bär på abstraktionens uppmaning: Se upp för mitt uttryck, hur jag finner min form. I Leiderstams fall är det en förbindelselänk där måleriets tradition, regler för seendet och ny teknik kolliderar och främjar abstraktionens förmåga att omfatta materien och anden samtidigt, att vara både världslig och idealistisk, med vagt antydda motiv som sökare och geografiska koordinationsnät. Det slags geometriska abstraktion som målningarna tar i bruk är delvis besläktad med den klassiska abstraktionen, det vill säga att skala bort detaljerna från den iakttagbara världen och förtäta bildplanet till stora, sammanhängande former, linjära och ordnade. Ibland finns det rutmönster som påminner om det slags hjälpmedel som i århundraden användes för att föra över motiv från en yta till en annan och som lärdes ut i nordiska konstskolor ända fram till 1980-talet. Det är värt att notera att varje målning har en ram, antingen målad eller av obehandlat trä, och att färgerna är dämpade. Det tycks sätta strukturella och kompositionella problem i förgrunden, och även den opersonliga sakligheten, som i Frank Stellas verk.

Det finns inte bara ett system, en kod, i Leiderstams serie, utan även ett protokoll går att urskilja. Till och med fröet till ett slags algoritm kan skönjas, låt vara ett strikt analogt sådant. Det

kan ses i ljuset av den konceptuella och minimalistiska konstens tillit till administrativ logik och byråkratisk systematisering. Märkbart metodiska undersökningar som vilar på konceptuell grund är vanliga i Leiderstams verk: till exempel de mångåriga projekten Grand Tour och The Neanderthal Landscapes, löst förenade under rubriken After Image. Båda behandlar hur sätt att se förändras till följd av politiska omvälvningar, tekniska uppfinningar och kunskapsutveckling. Men medan de tidigare projekten är besläktade med klassiskt måleri, har en assemblageliknande prägel och främst lägger tonvikt på varseblivningen, inte minst blickens begär, så är Panels i lika hög grad förbunden med en formell artikulation av bilden och med konstnärens manuella, meditativa framställning av den. I stället för att "jaga bilder" aktiverar de spår och minnen i molnet, som även är konstnärens egen hårddisk – hans medvetande.

Självpresentation

Matts Leiderstam är född i Göteborg 1956 och bor i Stockholm. Han tog en PhD på Konsthögskolan i Malmö 2006 och studerade måleri på Akademien Valand 1984–1989. Sedan 2011 är han professor på Konsthögskolan i Malmö. Separatutställningar i urval: Wilfried Lentz, Rotterdam (2017), Andrehn–Schiptjenko, Stockholm (2016), Kunsthalle Düsseldorf, Grazer Kunstverien, Graz (2010), Salon MoCAB – Museum of Contemporary Art, Belgrad (2008). Grupputställningar i urval: Den 11:e Shanghaibiennalen; Generosity. The Art of Giving, nationalgalleriet i Prag (2016), Recto Verso, Fondazione Prada, Milano, På sporet av Matisse, Heine Onstad Kunstsenter, Oslo (2015), Den 8:e Berlinbiennalen, Berlin, Late Barbarians, Gasworks, London (2014), Ciclorama, Museo Tamayo, Mexico City (2013), The End of Money, Witte de With, Rotterdam, Pandemonium – Art in the Time of Creativity Fever, Gothenburg International Biennale of Contemporary Art (2011).

28. Osías Yanov
Gomero: orgiers ordning (Gomero: The Order of Orgies), 2015, 3 min

Videon visas på Space, Tensta konsthalls curatoriellea plattform online.

Sex figurer, alla högt upp i ett träd, framträder i Osías Yanovs (Buenos Aires) tre minuter långa, stumma video Gomero: the Order of Orgies. De blir alla en del av en fantasihybrid mellan människa, växt och djur. I lika hög grad som verket korsar skiljelinjen mellan djur och växt överbryggar det klyftan mellan könen, för i Yanovs figurer blandas traditionella manliga och kvinnliga drag. De ser ut att ha funnit en plats där de tyst kan slå sig ner. Att iaktta det här är nästan som att bevittna någon av förvandlingarna hos Ovidius eller Franz Kafka: det sker inte på samma melodramatiska sätt som i de flesta grekiska och romerska myter utan ligger närmare de alldagliga förvandlingarna i Kafkas berättelser om djurmänniskor, för-postmoderna föregångare till cyborger. Videon är inspelad med stadig kamera och visas på Tensta konsthalls nätplattform Space, www.tenstakonsthall.se.

Trädet i Yanovs video är en *Ficus elastica*, en fönsterfikus, som reproducerar sig genom samevolution med en specifik typ av geting. Sådan ömsesidig evolutionär förändring, som Charles Darwin skrev om, äger rum på både mikroskopiska och makroskopiska nivåer i hela växt- och djurriket. Den genetiska mångfalden har förmodligen en källa här. Utöver den urgamla fascinationen för förvandlingar av människor till djur och växter och könsperformativitet knyts samevolutionen genom denna genetiska aspekt direkt till samtida diskussioner om vår tids farmakopornografiska ordning, med biokemi som dominerande faktor. Sociala och politiska företeelser äger även rum på molekylärnivå. I slutet av Yanovs video materialiseras en sjunde kropp, upplyst av starkt solljus, som om den var särskilt utvald. Denna varelse bär en helkroppstäckande dräkt av gröna bladmönster. Figuren

är helt kamouflerad och flyter samman med den storslagna fikusen på ett odramatiskt sätt. Det tycks finnas någonting viktigt över detta tysta uppdykande och besittningstagande av en särskild plats, någonting som pekar mot framtiden.

Självpresentation

Den är ett angrepp på tingens ordning. Vi längtar efter den dag då våra bisarra rankor slingrar sig över dina gator och gallerier, dina pubar och parlament, dina dystra laboratorier. Vi traktar inte efter att inkluderas i dina klassifikationssystem. Vi trivs inte i ditt ljus. Vi sprider – I Väntan – Våra rötter – Under jorden (text från gayplants.noblogs.org).

Osías Yanov arbetar inom skulptur, performance, film och dans och strävar efter att omstrukturera identiteters och kulturers synlighet och osynlighet från såväl ett uråldrigt som ett samtida perspektiv. Han arbetar ofta med personer som förkroppsligar en form av fysisk förändring i syfte att ifrågasätta de sätt på vilka samhällen upprättar värden och normer för kroppar, kön och sexualitet.

29–30. Pauline Boudry & Renate Lorenz
Peruk-verk (vems kroppar, vems tankar) (Wig-Piece (whose bodies, whose thoughts 2)), 2017, filt, konstgjort hår, metall

Peruk-verk (mimikry) (Wig-Piece (Mimicry)), 2017, filt, konstgjort hår, metall

Pauline Boudrys och Renate Lorenz (Berlin) verk innehåller iscensatta, filmade scenarier där det förflutna återskapas för framtida bruk och nya begär tar form. Mitt bland glittret, draperierna, kamouflagemönstren och de imponerande perukerna gör sig en lekfull dunkelhet påmind bland figurer som är avsiktligt svåra att kategorisera, i trots mot normaliteten, lagen och ekonomin. Liksom filosofen och författaren Paul B. Preciado berättar de

något om en fundamental förändring av biopolitiken och begärets natur och ekonomi, om hur framtiden kan tänkas bli. De märkliga skulpturer som visas i *Snart nog: Konst och handling* ser ut som håriga draperier, hybridföremål som tycks vara både livlösa och levande och fungera som rumsavdelare samtidigt som de är starkt skulpturala. De hänger från ställningar på vilka strålkastare eller kläder brukar fästas under filminspelningar och är ett slags objekt som är fast förankrade "mellan", likt frånstötande och samtidigt attraktiva övergångsobjekt som leder från en subjektiv position till en annan.

I boken *Testo–Junkie* från 2013 hävdar Preciado att en ny typ av styre över det levande har uppstått under perioden efter andra världskriget genom en kraftfull interaktion mellan extrem kapitalism, globala medier och bioteknik. Hen ger det här nya styret beteckningen "den farmakopornografiska ordningen". Uppkomsten av termer som "transsexualism" (1954) och "genus" (som enligt Preciado började användas på det nuvarande sättet 1957), förändringar i ekonomiska och statliga regleringar av pornografi och prostitution i västvärlden och utvecklingen av syntetiska molekyler för kommersiellt bruk banade vägen för detta "sex–genusindustriella komplex". Allmänt spridda exempel är p–pillret, Playboy, Viagra och Prozac.

Med andra ord berör psykotropiska tekniker och biomolekylära och multimediala protokoll vår subjektivitet på hittills oanade sätt. Boudrys & Lorenz skulpturer existerar i den här sfären där miljontals individer påverkas i sina mest privata liv, och där sexualiteten och dess semiotekniska härledningar dessutom är en viktig resurs i den postfordistiska kapitalismen. Det är en ny produktionsmodell: kontrollen över och skapande och intensifieringen av narkosexuella effekter. Om arbetet är det centrala begreppet i den klassiska ekonomin så är med Preciados formulering "potentia gaudendi" eller den orgastiska kraften den farmakopornografiska ordningens

motsvarighet. *Potentia gaudendi* är styrkan i en kropps upphetsning, dess egen förlängning i tid och rum. Den är en händelse, en relation, en praktik och en evolutionär process, och den är i grunden provisorisk och formbar. *Potentia gaudendi* betingas av "teknokroppar", till hälften foster, till hälften zombies, enskilda kroppar som är förlängningar av globala kommunikationstekniker och pendlar mellan upphetsning och frustration. Den är det världsomspännande handhavandet av "naket teknoliv" genom virtuella, audiovisuella förbindelser.

Självpresentation

Pauline Boudry och Renate Lorenz bor i Berlin och har arbetat tillsammans sedan 2007. Konstpolitiska metoder som opacitet – ett motstånd mot de krafter som vill göra det Andra genomskinligt – ligger till grund för duons sätt att skapa installationer. Med sina filmer och skulpturer, och genom placeringen av skärmar och föremål i rummet, skapar de ett kompakt nät av referenser till konsthistorien och till visualiseringens och blickens ofta grymma och exkluderande historia, kropparnas patologisering – men det handlar även om glamour och motstånd. De leker med isär/kopplingar mellan objekt och mening, och med det konventionella könandet av objekt. Refererar håret i ett skulpturalt hår–verk till en peruk? Refererar det till dragföreställningens historia? Eller är det en kuliss? Ett minimalistiskt objekt blir till en scenbakgrund, och besökaren medverkar plötsligt i en berättelse som antyder en alternativ framtid.

31. Sorawit Songsataya Coyoter som springer i motsatt riktning (Coyotes Running Opposite Ways), 2016, animerad HD video, 5 min

Den betydelse som "tillverkning" i dag har fått utgör kärnan i Sorawit Songsatayas (Chiang Mai/Auckland) verk, där traditionellt hantverk möter digitaliserat arbete i videor, föremål och installationer. Det handgjorda kombineras med det maskintillverkade, det syntetiska med det naturliga. Som konstnären förklarar: "Jag arbetar med organiskt material som lera, ullfiber och naturgarn, och min praktik ger konkret uttryck åt taktiliteten som ursprunglig form samtidigt som jag använder digitala modaliteter som ett sätt att syntetisera och förstå den nya materialismen (Manuel Delanda), naturkulturen (Donna Haraway) och det nomadiska subjektet (Rosi Braidotti). De här filosofiska fälten, som behandlar jaget, materien, fysiken och subjektiviteten kan betraktas som hopväxta med folketro och sätt att tänka i vilka jag försöker upprätthålla de pragmatiska dimensionerna i min konst och förstå och bidra till att klargöra sambandet mellan att göra och att göra om den föremålsliga bilden av det förflutna, nuet och framtiden."

Videon Coyotes Running Opposite Ways är en 3D-animering där en uppsättning mörka händer "leker" med en stickad fyrkant och använder föremål som ser ut som plastkvistar i grälla färger, alla sedda ovanifrån. Plötsligt lyfter några av föremålen och flyger i väg. Närbilder av fibrer interfolieras med den här scenen, som växlar mellan att vara skarp och suddig. Sedan framträder en uppsättning händer som gör trådfigurer i en snörlek och håller upp de här underbart enkla leksakerna som återfinns över hela jordklotet mot en stjärnhimmel. Bildspråket är lätt surrealistiskt och omslutet av ett klockliknande, rytmiskt ljud. Videons titel är en vinkning till konstnären Joseph Beuys performance I Like America and America Likes Me från 1974, där han med ett filttäcke över sig tillbringade tre dagar med en vild prärievarg i ett gallerirum i New York

utan att sätta sin fot på amerikansk mark. Songsataya refererar till snörlekar hos både maorier och navajoindianer i videon, och han har även studerat maoriernas slängkappstillverkning, fjäderutsmyckning och flottbygge. Han är i färd med att lära sig handvävningstekniker och använder sig av skanning, modellering och utskrifter i 3D.

Självpresentation

I sin praktik omformulerar Sorawit Songsataya ofta förhållandet mellan det förflutna och nuet, mellan de mänskliga och de mer-än-mänskliga världarna. I hans multimedieinstallation fås dualismen att bryta samman genom visuella motiv som till en början kan tyckas göra motstånd mot ideologi och materialitet, men plötsligt uppenbaras någonting gemensamt, värden och intressen. Medan de flesta komplexa system är hierarkiska och indelade i kategorier undersöker Songsataya i sin praktik alla möjliga vägar och kanaler längs vilka motsatta ytterligheter kan samexistera. Han ser och förstår symbiosen i alla ting, och hans konst består främst av relationer: av system som står i relation till varandra genom olika medier och former av materialitet. Songsataya har en MFA från Elam School of Fine Arts vid University of Auckland. Från januari till mars 2018 innehar han ett av Nya Zeelands mest prestigefyllda residentsstipendier, McCahon-stipendiet, och en separatutställning öppnar på Artspace i Nya Zeeland i februari. I april i vår kommer han att medverka i Iaspis internationella ateljéprogram i Stockholm.

32–36. Suki Seokyeong Kang
Kugghjul (chi-cha), 2016–2017, FHD-
video med ljud 8 min, 2016–2017
Varm och rund för en rund klippta
(Warm Round for Round Cliff),
2015–2017, tråd, målad metall
Varm och rund för en svart matta
(Warm Round for Black Mat)
2015–2016, tråd, målad metall
Tre ben kort (Three legs-short) 2013,
målad metall, trä, hjul
Tung och rund (Heavy Round) 2013,
målad metall

Chi Cha är en gammal koreansk term som betecknar kugghjul. Även om ordet i dag inte längre används är den innebörd som det förmedlade fortfarande giltig. Suki Seokyeong Kang (Seoul) valde "chi – cha" av två skäl: dels är hon intresserad av hur ordet låter, själva uttalets kraft och tyngd; dels är hon intresserad av ordets innebörd, som har bibetydelsen av en relativ upprepning och en följaktligen beständig relation mellan olika varelser som endast kan existera i en oupphärlig kollision med varandra. Verket Chi Cha är komponerat av en video, en installation och de rörelser som bildar denna komposition. De föremål som framträder i videon möter varandra och tappar sedan bort varandra. Föremålen och de repetitiva rörelserna ger uttryck för en vilja att förstärka nuet och innefattar de omöjliga förutsägelser av framtida förhållanden som grundar sig på det förflutna. En förlängning av den här viljan återges genom de upprepade rörelserna hos dem som agerar i videon, liksom det faktiska rummets osynliga koordinater, när de tre elementens hastighet, belägenhet och rum hakar i varandra likt kugghjul medan de gång på gång skapar förhållanden till varandra. Chi-cha är även titeln på en roman av Ry nosuke Akutagawa (Haguruma ("Kugghjul") 1927).

I en annan serie verk har Kang använt sig av den rumsliga berättelse som ryms i Chunaengmu (), en form av solodans vid det koreanska hovet som utarbetades 1828 av kronprinsen Hyomyeong. Chunaengmu kräver att de som framför den att de rör

sig återhållsamt på en fyrkantig, traditionellt vävd sävmatta. Kangs scenografi innehåller en uppsättning skulpturer, ramar, tyger och målningar: roterande ramar på hjul, hjul på ben som vilar på en rund träsockel, runda cylindrar av metall och trä ovanpå varandra, målningar staplade på en svart matta. Hennes verk, som omfattar hittade föremål och textilkomponenter som konstnären själv har tillverkat, vandrar ofta omkring på golvet, vilar på väggarna och till och med lutar sig mot varandra. Utställningsbesökarna uppmanas att skapa sina egna koreografier med hjälp av verket och ge sig i kast med hennes abstraktioner på sina egna, personliga sätt.

Självpresentation

Suki Seokyeong Kang (född 1977 i Seoul) använder sig av olika medier, däribland måleri, installation och video, i ett försök att nå fram till en synestetisk utvidgning av måleriets metod. I hennes verk bildar måleriets villkor en övergång till materialitet, rumslighet, tidslighet och berättande när de skapar ett visuellt partitur. De olika rörelser som äger rum inuti ett sådant rytmiskt rum styr nästa målnings inriktning. Hennes praktik befinner sig mellan det abstrakta och det figurativa, det organiska och det geometriska. Hon är intresserad av att skapa ett bildspråk av balans och harmoni genom vilket hon söker skildra strukturen och ordningen i olika villkor som alla individer ställs inför i samhället.

Kang studerade orientaliskt måleri vid Ewha Womans University i Seoul och måleri vid Royal College of Art. Numera bor och arbetar hon i Seoul. Bland hennes senaste utställningar kan nämnas The 8th Climate, Gwangjubiennalen 2016; As the Moon waxes and wanes, National Museum of Modern and Contemporary Art, Gwacheon (2016); Group Mobile, Villa Vassilieff, Paris (2016); Foot and Moon, Audio Visual Pavilion, Seoul (2015) och Grandmother Tower, Old House, Seoul (2013).

37. Taus Makhacheva
Super-Taus (Utan titel 1) (Super Taus
(Untitled 1)), 2014, viral video, 2 min

En regnig dag i Dagestans berg kör en kvinna längs en slingrande grusväg när hon tvingas stanna på grund av en parkerad lastbil, tre passiva män och en enorm sten som ligger mitt på vägen. I en film inspelad med en kamera på instrumentbrädan kan vi följa hur kvinnan, klädd i lång klänning och sjal, stiger ur bilen, tittar på stenen och sedan resolut baxar den åt sidan. Medan männen förblir inaktiva går hon tillbaka till bilen och fortsätter resan. På bara lite mer än två minuter tar Super-Taus befälet och löser en till synes olöslig uppgift och åker sedan vidare. Som konstnären Taus Makhacheva (Moskva) själv förklarar "är det som en barnfantasi, en dröm om en kvinna som växte upp och lever i ett mycket patriarkalt samhälle".

Inspirerad av vardagsantihjälten Super-Sohrab och hans äventyr återvänder hon i videon Super Taus (Untitled 1), till den region hennes familj kommer från. I Makhachevas verk är Dagestan platsen för en till synes ändlös erövring och återerövring, ett resmål sedan tsartiden. I dag är det platsen för ett pågående islamistiskt uppror och Rysslands mest heterogena republik med nästan tre miljoner invånare i norra Kaukasus. Konstnären frågar ständigt "Vem är det som talar?", antingen det är i videodokumentationen av den maskulina teatrala uppvisningen på Makhachkalas gator, i den nervpirrande iscensättning där en lindansare gåt mellan två höga bergstoppar och flyttar kopior av 61 konstverk ur samlingarna i Dagestans konstmuseum från den ena toppen till den andra eller i ett monument över två kvinnliga vaktmästare på samma museum som på 1990-talet förhindrade stölden av en abstrakt målning av Aleksandr Rodtjenko. Makhachevas verk är gåtfulla, lekfulla och poetiska, och de belyser de personliga risker som ofta är förbundna med kreativa handlingar och låter betraktaren pendla mellan tro och tvivel.

Självpresentation

Taus Makhacheva växte upp i Moskva men har en bakgrund i Dagestan i den kaukasiska delen av Ryssland – en personlig anknytning som ofta bildar utgångspunkten för hennes verk, där hon intresserar sig för det invecklade förhållandet mellan historia, minnespolitik och samtida liv. Taus Makhacheva (född 1983 i Moskva) bor och arbetar i Makhachkala och Moskva) har en BA i konst från Goldsmiths (2007) och en MFA från Royal College of Art i London (2013). Utställningar i urval: Venedigbiennalen (2017); Museum ON/OFF, Centre Pompidou (2016); Shanghai biennalen (2016); Kievbiennalen (2015); Mokvabiennalen (2015 och 2011); Russian Performance: a Cartography of History, Garage Museum of Contemporary Art (2014); Sharjahbiennalen (2013); Liverpoolbiennalen (2012); Makhacheva tilldelades "Europas framtid"-priset, Galerie für Zeitgenössische Kunst, Leipzig 2014 och det statliga "New Generation- Innovation"-priset 2012).

38. Yu Ji
Raffinerat Stilleben # 1 (Refined Still Life #1), 2015, litografi

Konstnären Yu Ji (Shanghai) beger sig på utflykt till kullarna i Pekings utkant. Hon letar efter en sten som inte bär några synliga spår av mänsklig bearbetning. I den lummiga skogen snubblar hon över en stor sten vars form väcker hennes intresse. Den tycks vara orörd av homosapiens. Hon beslutar att ta med sig stenen tillbaka till sin ateljé i Shanghai, en resa på 1 400 km. Eftersom stenen är varken liten eller slät och rund blir resan ett komplicerat och besvärligt projekt. När stenen väl befinner sig i ateljén blir den modell, eller motiv, för en svartvit bild omsluten av en grov träram. Den befinner sig i mitten av en naturalistisk avbildning som täcker större delen av bildplanet. När bilden av stenen görs som litografi blir den ett slags visuellt eko. *Refined Still Life #1*: efterbilden av en till synes absurd ansträngning.

Verket visar konstnärens öppenhet för att låta inte bara det oväntade och vardagliga bli en del av verket, utan även det som tycks strida mot det sunda förnuftet. Att kånka på en helt vanlig sten – när allt kommer omkring är de flesta stenar på jorden orörda av människohand – innebär att engagera sig i en förmodat tråkig och onödigt mödosam process som förvisso vittnar om ett intresse för landskapet och dess egenskaper. Vad gäller skapandet av det materiella konstverket så är det invecklat utan att medföra några högra tillverkningskostnader (litografi är en gammal teknik för att mångfaldiga bilder genom att teckna på en slät kalkstensyta). Den märkliga upprepningen av det avbildade föremålet och själva bilden är också fångslande – en bild av en sten utan spår av människohand som är gjord just av människohand och en sten. Sådana tautologier kan vara jippoartade och nostalgiska, men här beror återvändandet till en gammalmodig teknik på att verket kräver det, inte på någon melankolisk bindning till det. Kravet har i sin tur någonting att göra

med att "återgå till det enkla", till ett sätt att reproducera bilder som inte bara är för-digitalt utan även för-elektriskt.

Självpresentation

Yu Ji är för närvarande verksam i Shanghai och Wien och ägnar sig främst åt skulptur och installation, men hennes mångskiftande praktik rymmer även performance och video. Yu Jis praktik motiveras av en pågående studie av en bestämd plats, dess geografi och historia. Hennes verk har varit starkt förbundet med arbete på fältet och visar på ett stort intresse för kroppens förhållande till platsen. Yu Ji utgår från materialiteten hos det medium hon använder, i huvudsak skulptur, och har utvecklat och utvidgat en egen konstvokabulär. Hennes performanceverk, som äger rum i samband med utställningar av hennes skulpturer och speglar och modifierar den bräckliga närvaron av människor och föremål i deras vardagliga miljö, förvandlar ofta konstrummet till en arbetsplats.

Yu Jis verk har ställts ut på diverse konstinstitutioner, däribland Palais des Tokyo i Paris, CAFA Museum i Peking, Yuz Museum Shanghai och Times Museum Guangzhou. Yu har även ställt ut på den 11:e Gwangjubiennalen och den 11:e Shanghai biennalen 2016. Hon är en av de mest aktade konstnärerna i Hugo Boss Asia Art Prize 2017. Yu Ji är medstiftare av den ideella föreningen AM Art Space (2008).

39. Zach Blas
Metrisk mysticism (Metric Mysticism),
föredragsperformance tisdag 24.4,
18.30

I det här föredragsperformancet tittar Zach Blas (Point Pleasant, WV/ London) in i Silicon Valleys kristallkula och kartlägger "big datas" förvandling till en magisk substans som kan förutsäga – och styra – framtiden. I sitt föredrag fokuserar han på hur Silicon Valley-företags och myndigheters övervakningsbyråer har tillägnat sig mysticism och magi och menar att kristallkulan, den här genomskinliga tingesten som låter en skåda in i framtiden, har kommit att stå som ett paradigm för hur teknikentreprenörer föredrar att tänka sig den algoritmiska bearbetningen av information. Palantir Technologies ligger, hävdas det, i framkanten av den här metriska mysticismen. Det här kontroversiella dataanalysföretag, med Peter Thiel som medgrundare, lägger beslag på palantír, en allseende kristallkula som används av trollkarlarna i Sagan om ringen. Här, i palantír, blir data enväldiga och bestämmer vad framtiden är och hur den ska kontrolleras.

Men tänk om blicken inte riktas in i en palantír utan snarare i ett stycke silikon? Inte genomskinligt glas utan snarare ett ogenomskinligt, geologiskt material som ligger till grund för den digitala teknologin. Kan silikonskådandet, som en motvikt mot förutsägelseerna om framtiden, tänkas erbjuda ett sätt att betrakta krisen i nuet? Föredragsperformancet är en del av Contra-Internet, ett projekt som inbegriper video, skulptur, performance och text och ger sig i kast med de nya stridbara frågor som möjligen håller på att undergräva internet, exempelvis globalt spridda krypteringstaktiker, autonoma maskformiga datanät och darknet. Projektet stävar efter en performativ kritik av internet som både en hegemonisk förklaring av digitala nätverk och en framträdande arena för politisk kontroll. Det dokumenterar även och spekulerar kring nätverksalternativ som aktivister utvecklar globalt.

Contra-Internet har ett feministiskt och queerorienterat perspektiv och försöker införliva sådana politiska positioner med en hackeretik. Projektet fungerar således som en expansiv, konceptuell, praktisk och experimentell struktur som ligger till grund för en protest mot internets kontrollogik samtidigt som alternativ till dess infrastruktur utvecklas.

Zach Blas är en konstnär och författare vars praktik konfronterar tekniker för datafångst, säkerhet och kontroll. Han är för närvarande lektor på Department of Visual Cultures vid Goldsmiths, University of London. Blas har ställt ut och föreläst internationellt, nyligen på Art in General, New York; Gasworks, London; Institute of Modern Art, Brisbane; Van Abbemuseum, Eindhoven; Institute of Contemporary Arts Singapore; e-flux, New York; och Museo Universitario Arte Contemporáneo, Mexico City. Blas senaste verk behandlar biometrisk governmentalitet ("regimentalitet") och nätverkshegemoni. Facial Weaponization Suite (2011–2014) består av "kollektiva masker" som inte kan upptäckas som mänskliga ansikten av program för biometrisk ansiktsigenkänning. Contra-Internet (2014–2018) utforskar omstörtningar av och alternativ till internet och har fått stöd genom 2016 Creative Capital award in Emerging Fields och Arts Council England. Blas texter återfinns i Documentary Across Disciplines (MIT Press och Haus der Kulturen der Welt); Queer: Documents of Contemporary Art (MIT Press and Whitechapel Gallery); och e-flux journal. Han håller på med två böcker och en monografi samt Informatic Opacity: The Art of Defacement in Biometric Times, en teoretisk studie som reflekterar över biometrisk ansiktsigenkänning som en ny form av global maktutövning och estetisk-politiska nej till igenkänning, exempelvis maskerade protester. Hans verk har presenterats i Artforum, Frieze, Art Review, Mousse Magazine och The Guardian.

40. Zhou Tao

Fán Dòng, Den världsliga grottan (Fán Dòng, The Worldly Cave), enkanals 4K UHD, färg och ljud 48 min, 2017

Från byn Minhougeqi i Fuzhou till Menorca i Spanien, från Fán Dòng i Shoguan till Inchon vid Gula havet, från berget Dafu Shans fot till Sonoraöknen skapar bild och verklighet en topologisk broschyr. Zhou Tao från Guangzhou gör oerhört vackra filmer utan vare sig manuskript eller handling. I stället blir ljuset en huvudperson, liksom landskapet. Resultatet är visuell tvetydighet: Vad är det egentligen jag ser på? De stämningsmättade filmerna är mestadels filmade med steadicam och undviker dialog – människorna brukar befinna sig i bakgrunden eller passera förbi, omedvetna om kameran, ofta upptagna av sina mobila enheter. Jorden och källan till allt liv, ljuset, står i filmens centrum – den förra omvandlas snabbt i antropocen och det senare tycks vara konstant men fylls med nya innebörder.

The Worldly Cave är filmad i Fán Dòng, där hakkafolket har flyttat från den plats där de levde i många generationer. I samband med den nya exploateringen av området kommer alla byar snart att begravas i gyttja. På de öppna markerna står stora mängder begagnade maskiner som kommer att säljas vidare till länder i Sydostasien. Besiktningsteam samlas i grupper och pratar om möjliga markpriser. Efter att ha passerat enorma gyttjehögar och därefter mellan ännu högre berg av gyttja har jägarna byggt sina skyddade hålor och fågelfällor högt upp i luften. De har knutit fast ett genomskinligt snöre på ett bi som leder dem till bikuporna som döljer sig i sprickorna. Fiskare har till och med hittat fisk i det träsk som står i förbindelse med grundvattnet, och bufflar hålls i schack med hjälp av rep medan hundar, rävar och getter springer omkring fritt. Männen och kvinnorna i de jättelika grottorna av ferrocement uppe under molnen småpratar fortfarande om oxgrodor till lunch medan ett nytt vardagsliv har inträtt mitt i den apokalyptiska

storslagenheten.

Självpresentation

Från East Village till Deer Town; från Sukhumvit till Mortal Hole; från Blomsterstadens torg till Mars Science Laboratory – varför sker allting oväntat på dessa resor? På ett folktomt grönområde, i ett klimat som härjades av sommar såväl som vinter, tränade jag tillsammans med dem som dag och natt ror drakbåtarna. Jord- och gasmolekyler utvanns och ingick nya föreningar, lätta bjälkar restes i dimman och omvandlades till ett palats på torget. Mellan rött och blått i färgspektret lade jag märke till att sömnen rörde sig i riktning mot ett omedvetet politiskt öde. Jag blev en av de boende, mitt i en topologi av ljus som bilderna och verkligheten gemensamt formade. Jag svävade längs den mildt böljande ytan.

Datum

Torsdagar och lördagar, 14:00 Allmän introduktion till aktuella utställningar

Måndag 5.2–onsdag 7.2 Joar Nangos och Lajos Gabors skulpturala och performativa samarbetsprojekt European Everything äger rum på Taxingeplan framför konsthallen. Som en del av Snart nog: Konst och handling.

Tisdag 6.2, 17:00–20:00 Öppning Snart nog: Konst och handling samt Konstskatten: Guldkorn från Tenstas kommunala skolor. Performance Nattens drottning av Ingela Ihrman.

Onsdag 7.2, 12:00–18:00 "Art Fiesta" med ett dussin av konstnärerna i Snart nog: Konst och handling som presenterar och diskuterar sina verk i utställningen. Medverkande konstnärer: Alma Heikkilä, Amol Patil, Ane Graff, Ann Lislegaard, Anne Low, Bella Rune, Christian Nyampeta, Dale Harding, Flo Kasearu. Ingela Ihrman, Joar Nango, Lajos Gabor, Marie Kølbæk Iversen, Mathieu Vrijman & Malin Lindmark Vrijman (Kultivator), Matts Leiderstam, Suki Seokyeong och Yu Li.

Söndag 11.2, 14:00–16:00 Joar Nango presenterar verket Sami Shelters en serie stickade tröjor, på Nälsta gård, Spånga Fornminnes- och Hembygdsgilles hembygdsgård i Spånga. Som en del av Snart nog: Konst och handling.

Lördag 24.2, 14:00–17:00 Facing structural racism – unraveling the NSU Complex, seminarium med Association of the Friends of Halit, bl a Ayse Gülec, Fritz Weber och Natascha Sadr Haghigian, utifrån verket 77SQM_9:26min av Forensic Architecture. Som en del av Snart nog: Konst och handling.

Söndag 25.2, 14:00–17:00 Taus Makhacheva workshop om superhjältar, som en del av Snart nog: Konst och handling.

Måndag 26.2–fredag 2.3 Konstkollo med Konstfacks textilavdelning, bl a Bella Rune.

Tisdag 6.3, 18:30 Vad gör konstnärlig forskning? med konstnärerna Andjeas Ejiksson, Ane Graff, Anna Lundh, Behzad Khoosravi Noori, Kajsa Dahlberg, Jan Peter Hammer, Liv Bugge, Marie Kölbaek Iversen, Olivia Plender.

Torsdag 22.3, 18:30 Framtider med Karim Jebari och Ahmet Ögut, del av en seminariereserie med anledning av Tensta konsthalls 20-årsjubileum. I samarbete med Institutet för framtidsstudier.

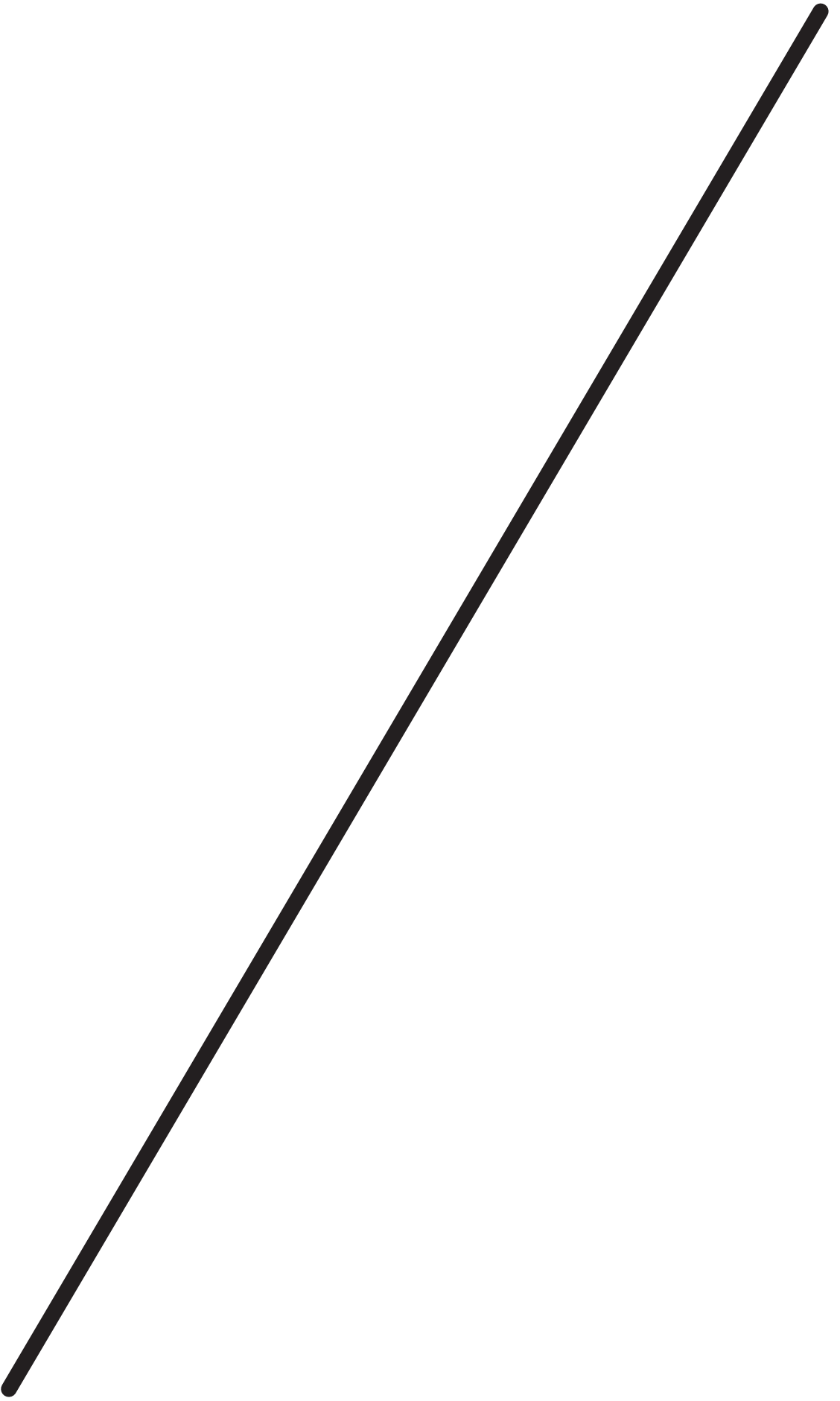
Tisdag 10.4, 18:30 Framtider med Bi Puranen och Pontus Strimling, del av en seminariereserie med anledning av Tensta konsthalls 20-årsjubileum. I samarbete med Institutet för framtidsstudier.

Torsdag 19.4, 18:30 Framtider med Mao Mollona, del av en seminariereserie med anledning av Tensta konsthalls 20-årsjubileum. I samarbete med Institutet för framtidsstudier.

Tisdag 24.4, 14:00–17:00 Släpp av den nya nordiska rapporten Konstens värden av Jonatan Habib Engqvist och Nina Möntmann. I samarbete med ett nytt nätverk för konsthallar i Norden, Klister och Syskonsthallarna.

Tisdag 24.4, 18:30 Performance-föreläsning av Zach Blas, som en del av Snart nog: Konst och handling.

Fredag 27.4, 17:00 Eyal Weizman om Forensic Architecture, som en del av Snart nog: Konst och handling.

FRAMTIDER

En seminariereserie på Tensta konsthall i samarbete med Institutet för framtidsstudier

Kan vi vara optimistiska om världens och mänsklighetens framtid? Det är sällan bilden varit så motstridig som nu. Å ena sidan har barnadödligheten, fattigdomen och antalet våldsbrott och krig i världen minskat radikalt, samtidigt som medellivslängden, läskunnigheten, tillgången till utbildning, vård och rent vatten gått upp. Å andra sidan står vi inför en allvarlig klimatkris samtidigt som flera blodiga och svårstoppade konflikter pågår med stora flyktingströmmar som följd. På många håll ser vi också en ökning av rasistiska och antidemokratiska attityder och strömningar, medan nationell suveränitet utmanas bl a av den teknologiska utvecklingen som har skapat nya svåröverskådliga infrastrukturer.

I den här föreläsningsserien diskuteras några av de teman som kommer att präglade den framtida utvecklingen. Hur överlever demokratin i en globaliserad värld där nationalstaterna får mindre betydelse och teknik- och kommunikationsföretag allt större inflytande? Hur påverkas våra värderingar av migrationsströmmarna och de nya sociala medierna? Hänger mänsklighetens överlevnad på möjligheten att lämna planeten och kolonisera andra planeter? Nya sätt på vilka människor diskrimineras har erkänts på senare år: Hur stärker vi arbetet mot den typen av orättvisor?

Seminariereserien är en del av Tensta konsthalls 20-årsjubileum och pågår under hela 2018.

Torsdag 22.3, 18:30 Karim Jebari och Ahmet Ögut

Tisdag 10.4, 18:30 Bi Puranen och Pontus Strimling

Torsdag 19.4, 18:30 Mao Mollona

Tisdag 11.9, 18:30 Folke Tersman och Gustaf Arrhenius

Tisdag 20.11, 18:30 Katharina Bernd-Rasmussen och Moa Bursell

Utställningen är en del av samarbetet They Were, Those People, A Kind of Solution med WHW (Zagreb), eipcp – the European Institute for Progressive Cultural Policies (Wien) och Center for Peace Studies (CMS) (Zagreb). Med stöd av Creative Europe Programme of the European Union.

Med stöd av: Cultural Endowment of Estonia; Danish Arts Foundation; Goethe Institut Schweden; Mondriaan Fund, the public cultural funding organization focusing on visual arts and cultural heritage; Office for Contemporary Art Norway och Swiss Arts Council Pro Helvetia

GOETHE
INSTITUT

Office for Contemporary Art Norway

DANISH ARTS FOUNDATION

swiss arts council

prohelvetia

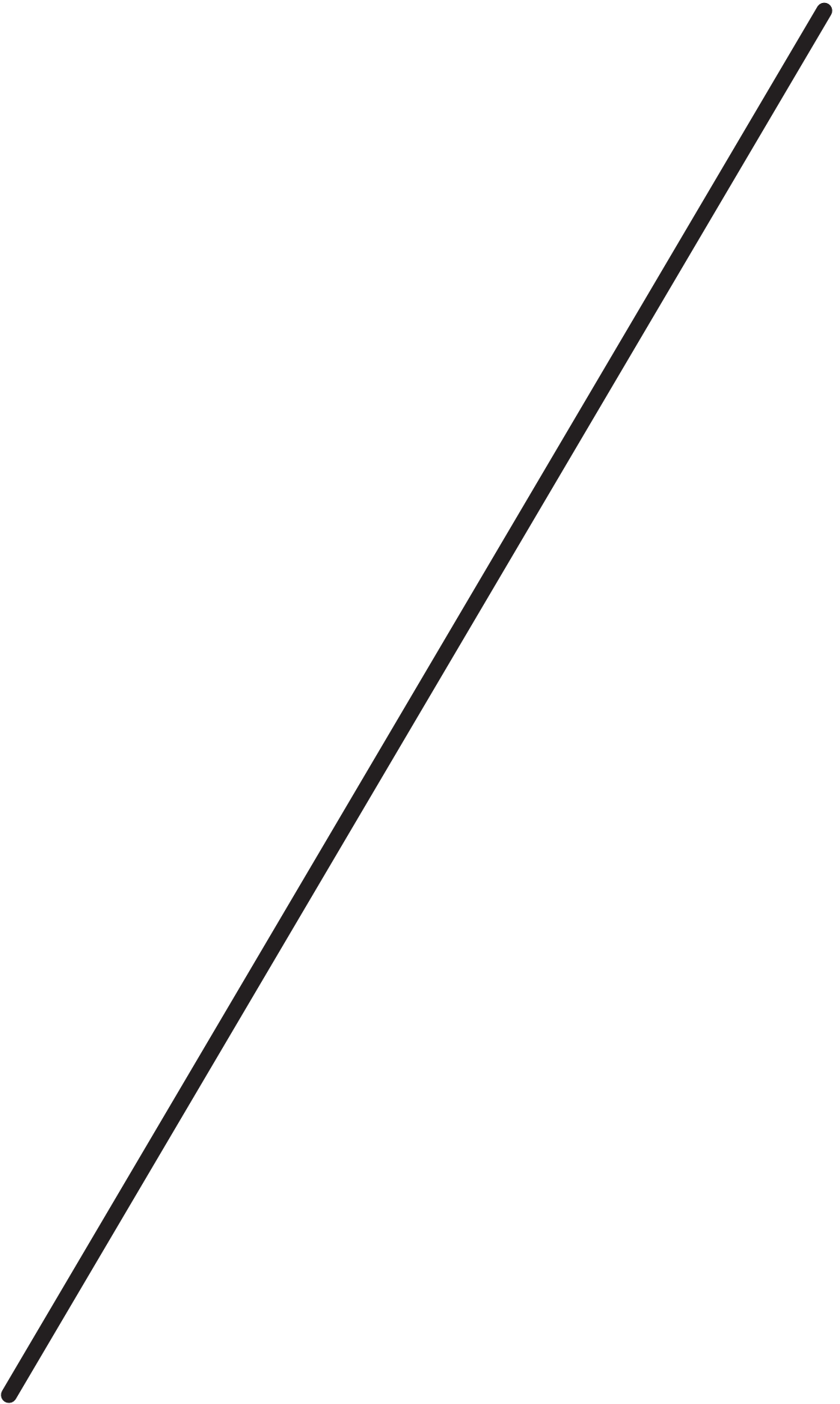

Medfinansierat av
EU-programmet
Kreativa Europa

Canada Council
for the Arts

Conseil des arts
du Canada

Personal på Tensta konsthall

Fahyma Alnablsi
receptionsansvarig och
språkcaféledare

Muna Al Yaqoobi
assistent Kvinnocafé

Makda Embaie
assistent

Maria Lind
chef

Asha Mohamed
assistent

Hanna Nordell
producent

Isabella Tjäder
kommunikatör och
pressansvarig

Hedvig Wiezell
förmedling och
infrastruktur

Didem Yildirim
produktionsassistent

Värdar

Makda Embaie
Ailin Moaf Mirlashari
Rasmus Sjöbeck
Fredrik Berg

Praktikanter

Belgutei Enkhnarán
Rasmus Sjöbeck
Annelie Tzenetzakis

Installering

Ulrika Gomm
Martin Gustafson
Ingrid Jansson
Eva Rocco Kenell
Johan Wahlgren